

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE CHINESE ONDERWERELD

N° 2338

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Chinese Onderwereld

HOOFDSTUK I

MOEILIKHEDEN TE SHANGHAI

Het was nog in de aanvang van de strijd tussen Noordelijken en Zuidelijken in China, voor de aanval der Japanners, toen drie mannen te Shanghai aankwamen, die niet behoorden tot de vluchtelingen, die zich van het binnenland uit naar de grote havenplaatsen begonnen te begeven, gedreven door een voorgevoel van dreigende gebeurtenissen, die zich binnen niet te lange tijd zouden afspelen.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson, en hoe zij daar kwamen, kan in weinige woorden verhaald worden.

Na een reeks van gevaarvolle avonturen in het binnenste van Afrika, waarheen Raffles zich met zijn vliegtuig

de Duivel der Lucht begeven had, had hij met dit toestel een bezoek gebracht aan een van zijn schatteneilanden, in de Gele Zee gelegen, om daar de buit, in Afrika behaald, veilig te gaan begraven.

Maar het ongeluk scheen ditmaal de stoutmoedige avonturier te hebben achtervolgd, Chinese piraten bleken bezit te hebben genomen van zijn eiland, hij moest vechten om het bezit van zijn schat, die door een noodlottig toeval ontdekt, en door de gezagvoerder van een Engelse kruiser in beslag genomen was, en pas toen hij zowel zijn eigen bezit als het valies met goud en edelgesteenten uit Afrika weer terug had, aanvaardde hij de terugreis, over China

heen, en begroef een en ander op een veilige plek, zo veilig als een plek in China in die tijden slechts kon zijn.

Maar nog kwam er geen einde aan zijn beproevingen, want toen hij met de vliegmaschine weer was opgestegen, ditmaal om naar Londen terug te gaan, toen geschiedde er een ongeluk, dat hem en zijn beide metgezellen bijna het leven had gekost. Op een door blanken nog nimmer bezochte plek, in een klein gedeelte van dat onmetelijke, Chinese rijk, waar de Westerse beschaving alleen nog maar is doorgedrongen in de vorm van een half dozijn goede geweren, raakte het stoutmoedige drietal in de macht van een Chinese heerser, het opperhoofd van een Boeddhistische kolonie, en nogmaals had het er op geleken, alsof het einde was aangebroken voor die drie dappere mannen. Door een list echter, even stoutmoedig als geniaal bedacht, wist Raffles zich zelf en zijn beide trouwe vrienden te redden uit de handen der Chinese beulen, die hem de marteldood hadden willen doen sterven.

De vliegmaschine echter was bij die strijd onherstelbaar vernield, en te paard hadden de drie mannen zich in veiligheid moeten brengen.

Na een reis vol vermoedenissen en vol gevaren ook, gedeeltelijk doorgebracht in de gelederen van een afdeling Noordelijken, hadden zij tenslotte Shanghai bereikt, in de stille hoop en verwachting, hier wel aanstonds een schip te zullen vinden, dat hen naar Engeland zou kunnen overbrengen.

Echter speelden zich destijds de gebeurtenissen in China met zulk een verbijsterende snelheid af, dat er gedurende hun avonturen in het hartje van dat geweldige rijk, dingen waren gebeurd, waarvan Raffles nog volstrekt niets wist, en die, als hij ze geweten had, zijn plannen zeker aanmerkelijk zouden hebben gewijzigd.

Shanghai was zo propvol vluchtelingen, Amerikanen, Engels en Fransen, Russen en Japanners, dat men nauwelijks wist, hoe zich te wenden of te keren.

Engeland had onmiddellijk een afde-

ling Londense bobbies gezonden, die daar in Shanghai optraden met een rust en een zekerheid, alsof zij nooit van hun leven iets anders gedaan hadden. Er lagen oorlogsschepen op de rede, er raasden met donderend geweld pantserauto's door de kronkelende straten van de binnenstad, overal waren prikkeldraad versperringen aangebracht, en overal zag men van haat en wraakzucht verwrongen, gele gezichten en scheve ogen.

Zij, die een vermogen te verliezen hadden, die tot iedere prijs onmiddellijk wilden vertrekken, huurden voor belachelijke sommen een vaartuig, om hen naar de dichtstbijzijnde haven te brengen, vanwaar zij de reis naar hun land zouden kunnen voortzetten, maar degenen die niet over kapitalen beschikten, moesten wachten op het vertrek van een der mailboten, welke de Engelse regering had gezonden voor het vervoeren van degenen, die deze hel wilden verlaten, en dat waren er duizenden.

Het was in deze draaikolk van naties, van naijver en van burgeroorlog, dat Raffles, Brand en Henderson vroeg in de ochtend van een gloeiend hete dag Shanghai binnenkwamen.

Hun blikken vielen, na een korte rit in een wrakke huurauto, op Hollandse mariniers, die op post stonden achter de draadversperringen en zandzakken, en Japanse zeesoldaten, op Londense verkeersagenten, en op Franse koloniale troepen. Dat alles zagen zij in het verloop van nog geen kwartier. De haven bood een schouwspel, zoals zij het nog nooit gezien hadden en toch was het nog slechts enkele maanden geleden, dat zij uit Shanghai vertrokken waren. Men verdrong zich aan de steigers, en op zijn minst veertien of zestien naties waren daar vertegenwoordigd.

Voor het gebouw van het Engelse Handelsgenootschap liet Raffles de taxi tenslotte stoppen, half uit vrees dat het wrakke vehikel onder hen zou bezwijken, en ook omdat men eenvoudig niet meer verder kon.

Juist op dat ogenblik was er begonnen met de inscheeping aan boord van

een grote zeestomer, en de politie en de militairen van vijf naties hadden de handen vol om de ongeduldig dringende passagiers in geregelde banen te leiden.

Raffles had met de chauffeur afge-rekend, stond nu met gekruiste armen naar het gewoel te kijken, en zei, zich tot Brand wendend:

— Het zal niet zo gemakkelijk gaan, als wij 't ons hadden voorgesteld, amice. Het ziet eruit, alsof het aantal inwoners van de stad verdriedubbeld is, en ik vraag mij af wat wij moeten doen, om veilig de stad te verlaten.

— Zou er niet spoedig wéér een schip vertrekken? Het is duidelijk dat hier alle plaatsen uitverkocht zijn, mylord, liet Henderson zich horen.

— Ik vrees dat dat zeer lang zal du-ren, James, antwoordde Raffles hoofd-schuddend. Het ziet er naar uit, alsof deze haast om weg te komen reeds lang duurt, en ik denk dat weken van te voren alle schepen al tot op de laatste plaats vol geboekt zijn, nog voor zij hier zijn aangekomen.

— Zouden wij geen boot kunnen hu-ren, om naar de dichtstbijzijnde Ja-panse of Russische haven over te ste-ken? stelde Brand voor.

— Dat zou te proberen zijn, Charles, ofschoon ik niet geloof dat men op dit ogenblik in Rusland bijzonder op ons Engelsen gesteld is. En het zou verre van aangenaam zijn, als het ons, bij-voorbeeld bij aankomst te Port Arthur, bleek, dat ons de toegang geweigerd werd.

— Dan lijkt mij een Japanse haven nog veiliger. Want in Yokohama of To-kió zal wel een schip te vinden zijn, om er mee terug te keren. Ik vrees echter, Charles, dat wij wel gedwongen zullen zijn, enige dagen hier te blijven. Wij zullen het verstandigst doen, als wij ons van betere, nieuwe kleren voor-zien, en ons uitgeven voor Engelse za-kenlui uit het binnenland. Laten wij niet vergeten dat de politie hier nog altijd herinneringen moet hebben aan de vlucht van een zekere Raffles aan boord van een zekere kruiser. Waar-schijnlijk zullen wij er met onze woeste

baarden en gebruinde gezichten heel anders uitzien dan destijds, maar voor-zichtigheid blijft geboden. Het is bijna als een geluk te beschouwen dat de ver-warring in deze stad het voor de auto-riteiten schier onmogelijk maakt, on-derzoek te doen naar passen en andere papieren.

Brand wilde hierop iets antwoorden, toen hij plotseling bemerkte dat Raffles hem stevig bij de arm had gevat, en met strakke blikken naar iets of naar iemand keek, dichtbij de steiger.

— Waar kijk je zo naar? vroeg hij, na enige ogenblikken het strakke ge-laat van Raffles te hebben gadesgla-gen.

— Ik kijk, Charles, naar een dame, die bij ons beiden zeker geen al te aangename herinneringen moet wakker roepen. Ik kijk naar niemand minder dan naar « Beautiful Mary » van Lon-den.

Brand smoorde een kreet van ver-bazing en schrik, en zei toen, terwijl hij trachtte de richting van Raffles' blik te volgen:

— Je bedoelt toch niet de hartsvrien-din van wijlen professor Shydrift, de Koning der Misdadigers?

— Niemand anders dan zij, amice. Kijk, daar staat zij, bij die kaapstan-der. Een beetje ouder geworden, een weinigje bleker misschien, maar nog altijd Mooie Mary.

Brand keek in de aangeduide richting en nu zag hij ook de vrouw, die daar stond alsof ze op iemand wachtte. En een ogenblik leek het alsof het hart van de jongeman stilstond.

Hij herinnerde zich weer de gebeur-tenissen in Londen van slechts enkele jaren geleden, die met onweerstaanbaar geweld voor zijn geestesoog opdoemden.

Hoe meedogenloos was het treffen geweest met die duivel in mensenge-daante, de geheimzinnige aanvoerder van de Bende der Raven, professor Shydrift, de Koning der Misdad.

Menigmaal waren Raffles en Brand beurtelings in de macht van dat mon-ster geweest, tot eindelijk diens noodlot hem had achterhaald en hij zijn leven van moord en diefstal had moeten ein-

digen op het schavot.

Hij had een groot leger van helpers gehad, en daaronder was ook die vrouw daarginds geweest, en Brand prees zich gelukkig, dat hij en Raffles onmogelijk te herkennen waren, zoals zij er thans uitzagen, met hun gescheurde, herhaaldelijk besmeurde kleren, hun verwarde baarden en hun door de zon verbrande gezichten.

Want zij was een gevaarlijk creatuur, Mooie Mary, en waarschijnlijk nog bezielde met wraakzucht jegens de mannen, die haar vriend ten val hadden gebracht.

Wat deed zij hier, die vrouw, die zeker nog niet lang geleden uit een Engelse gevangenis ontslagen was, te oordelen naar haar geelbleke kleur en het onrustige flakkeren van haar ogen?

Was zij hier met een bepaald doel? Dan kon het geen ander dan een misdadig doel zijn. Misschien hoopte zij te vissen in troebel water en gebruik te maken van de omstandigheid, dat de politie op dit oogenblik de handen vol had, en niet veel aandacht kon besteden aan de gebruikelijke misdrijven der grote steden, roof, diefstal, inbraak, ja zelfs moord.

Werktuiglijk had Brand een paar stappen terzijde gedaan en zodoende een stapel kisten tussen zichzelf en Mooie Mary gebracht.

Brand bemerkte, dat haar ogen zoekend in het rond waren gegaan, tot zij de hand ophief en begon te wuiven.

Het was echter onmogelijk te zien, wie dat wuiven gold, want een dichte menigte bewoog zich nog altijd langs de kade en over de steiger.

Na enige oogenblikken meende Brand echter een gezicht te zien, dat hem al even bekend voorkwam als dat van Mooie Mary, en de kennismaking was al weinig aangename.

— Ik wil nooit meer een voet in mijn geliefd Londen zetten, als dat niet José Ricola is, de Italiaan. Hij schijnt dus ook zijn straf al te hebben uitgezeten, overdacht Brand.

Zijn ogen waren strak gevestigd op het bleke, met een zwart snorretje getooid gelaat van een ongeveer veertig-

jarig man, vrij goed gekleed, ja zelfs met een zekere elegance, die zich nu een weg baande door de menigte, tot hij vlak voor de vrouw stond. Bijna op hetzelfde oogenblik hadden zij zich in de menigte opgelost.

Nergens waren zij meer te ontdekken.

Vruchteloos probeerde Brand, zich op de tenen uittrekkend, nog een glimp op te vangen van het rossige haar van de vrouw, of van het bleke gezicht en het Charley Chaplin-snorretje van de Italiaan.

Ook die Ricola was destijds lid geweest van die uiterst gevaarlijke misdadigersbende te Londen, beter bekend als de Bende der Raven.

Dit alles overdenkende, verlangde Brand er vurig naar, deze stad te verlaten, en zich naar Londen te begeven. Hij wist echter hoe moeilijk dat zou gaan, nu men letterlijk vocht om een plaatsje op de mailboten, en er zeker geen motor- of stoomboot naar een Japanse haven zou zijn te krijgen dan tegen betaling van een reusachtige som. De Chinezen zijn geslepen handelslieden en weten van de gelegenheid gebruik te maken.

Weliswaar had Raffles een paar juwelen van de in Afrika buitgemaakte schat achtergehouden, om ingeval van nood te kunnen dienen, maar het zou zeer de vraag zijn, of hij het kon wagen die diamanten hier te gelde te maken. Dat zou zeker achterdocht wekken, en bovendien was een beschrijving van de te Johannesburg gestolen diamanten destijds naar alle streken van het kompas rondgeseind. Tenslotte hadden de drie mannen tezamen niet meer dan een paar honderd pond aan contanten bij zich, omdat zij erop hadden gerekend, met de eerste de beste boot naar Londen te kunnen terugkeren.

Raffles maakte echter aan alle onzekerheid een einde, door Brand ter zijde te nemen, en hem op zachte toon te zeggen:

— Wij zullen maar beginnen met een goed hotel op te zoeken, Charles, al vrees ik dat de meesten vol zullen zijn. Ons behoorlijk in de kleren te steken en dan eens een poging te wagen, ons

van de diamanten te ontdoen, want ik heb beslist contant geld nodig, om een boot te kunnen huren.

Zo gezegd, zo gedaan.

In een der grote magazijnen in de Engelse wijk kochten zij nieuwe kleren, schaften zich wat munitie aan voor de twee revolvers die zij nog bezaten, lieten hun haren knippen, en hun baarden afscheren, en begaven zich toen pas naar een der grote hotels. Het toeval was hun wel zeer gunstig, want er waren die ochtend juist twee Engelsen zo onvoorzichtig geweest, zich te ver in de Chinese wijk te wagen, en men had hen met afgesneden hals in het water van de Jang-tse vinden drijven.

— De kamer van die beide heren is dus vacant, had de hotelhouder zeer laconiek medegedeeld, en Raffles en Brand

betrokken ze dan ook aanstonds.

Wat Henderson betreft, in het hotel zelf kon hij onmogelijk nog een plaats vinden, maar op zijn eigen aandringen bleef hij toch in de onmiddellijke nabijheid, dat wil zeggen, hij nam genoegen met een klein stukje van de vlieoring, boven het bediendengebouw. Ook dit was niet zonder gevaar, daar het merendeel der bedienden nog steeds Chinezen waren, maar Henderson wilde er niet van horen zich al te ver buiten de gezichtskring van zijne lordschap William Aberdeen te begeven, zoals Raffles plotseling weer voor hem geworden was, van het ogenblik af dat men zich in een grote stad bevond, schoon linnen droeg en zich had kunnen scheeren.

HOOFDSTUK II

IN DE MACHT DER BANDIETEN

Er waren twee dagen verstreken sedert de aankomst van Raffles en de zijnen te Shanghai, en de toestand was alleen in deze zin veranderd, dat alles er nog dreigender uitzag. Vage geruchten van een opstand, door de Communistische elementen in het leven geroepen, drongen tot de grote havenstad door. Engeland zond steeds meer troepen, de pantserauto's bleven door de straten razen, en stil en dreigend lagen de oorlogsschepen van verscheidene naties op de rede, met de monden der grote kanonnen veelzeggend op de stad gericht.

Altijd meer vluchtelingen kwamen aan, en men begreep niet, hoe het ooit mogelijk zou zijn, die ongelukkigen bijtijds in te schepen en weg te voeren, wanneer het inderdaad eens tot een algemene opstand van het gele ras tegen de blanke indringers zou komen.

Raffles en Brand hadden ieder op hun

eigen gelegenheid al eens onderzoek gedaan naar de mogelijkheid om een schip te huren, maar zelfs voor de kleinste motorboten, waarmede een overtocht naar een Japanse haven levensgevaar zou hebben betekend, werden belachelijk hoge bedragen geëist, tot vijfhonderd pond sterling toe.

Wat de grote schepen betreft, het kon zeker nog wel een maand duren, voor zich een kleine kans zou voordoen op een plaatsje aan boord van die vaartuigen. Tot zolang zou het drietal dus in ieder geval nog geduld moeten hebben.

Nog altijd durfde Raffles in deze stad zijn juwelen niet verkopen. Hij zou daartoe bij een juwelier moeten aankloppen, en het was zo goed als zeker dat die, door de politie ingelicht, van de diefstal der Afrikaanse diamanten op de hoogte moest zijn.

Om onder de heersende omstandig-

heden opnieuw het binnenland in te trekken, Raffles dacht er geen ogenblik aan. Hij had meer dan genoeg van China, en zijn enig verlangen was, dit land zo gauw mogelijk te verlaten, waar hij zijn vliegmaschine had verloren, en aanstonds naar Engeland terug te keren, om daar, als eerste taak, aan de bouw van een nieuw toestel te beginnen.

Er bleef dus niets anders over dan zijn ziel in lijdzaamheid te bezitten en af te wachten totdat de gelegenheid zich aanbood, passage te nemen aan boord van een der grote schepen.

Het was op de avond van de vierde dag, en Raffles en Brand hadden gezamenlijk gedineerd in de grote eetzaal, toen een van de piccolo's binnentrad met een enveloppe in zijn hand, zoekend even rondkeek en op het tafeltje toekwam, waaraan de beide vrienden gezeten waren, en het briefje aan Raffles gaf met de woorden:

— Zoëven gebracht, mylord. Er wordt op antwoord gewacht.

Wel een weinig verwonderd over de ontvangst van een briefje in deze stad, waar hij, voor zover hij wist, niemand kende, opende Raffles het couvert en doorliep haastig de inhoud van het kaartje, dat de enveloppe bevatte.

« Mylord, Vergeef het een landgenoot, die uw naam in het vreemdelingenregister las, dat hij een ogenblik uw aandacht vraagt voor een zaak, die voor hem van het grootste belang is. Ik ben overtuigd, dat de Vice-president van de Windsor Club niet zal nalaten, een voormalig lid van die club, die zich in moeilijke omstandigheden bevindt, met raad en daad bij te staan. Ik zie er te haveloos uit, om binnen te durven komen, en zal zo vrij zijn, u onder aan de hoteltrap bij het terras af te wachten. Geef mij slechts een paar minuten van uw tijd, en ik zal u altijd dankbaar blijven.

Jack Wiscote. »

— Zeg dat ik kom, zei Raffles kortaf tot de jongen, die dadelijk wegdraafde. Luister eens, Charles.

Half luid las Raffles het briefje voor.

— Jack Wiscote hier? riep Brand verwonderd uit. Nu, die is dan zeker van zijn principes afgestapt, want ik herinner me nog heel goed hoe hij altijd de schouders ophaalde, als men over reizen sprak.

— Misschien riepen zaken hem hier, en is hij door de opstand verrast, Charles. Wie weet hoe de arme jongen eraan toe is. Misschien kunnen wij hem met wat geld bijstaan.

— Wij hebben zelf zo weinig meer over, Edward. Nauwelijks genoeg voor de overtocht.

— Het is mogelijk, maar landgenoten zijn in dit land verplicht om elkaar te helpen. Wacht even op mij, ik kom dadelijk terug. Ik zal zien wat hij wil.

Raffles stond op, maar viel dadelijk weer op zijn stoel neer.

Er kwam een uitdrukking van verbazing op zijn gezicht, toen lachte hij even en zei:

— Wat gek. Mijn knieën knikten. Lieve hemel, ik zal toch geen koorts krijgen? Het is vandaag ook zo beestachtig warm geweest. Bestel maar vast wat ijswater, amice.

Hij stond lachend weer op, liep naar de klerenhanger, en nam daar zijn witviltten hoed af, die hij opzette.

Ietwat ongerust zag Brand hoe Raffles met onzekere stappen verder ging, als iemand die een glaasje te veel op heeft.

Zo begonnen de moeraskoortsen ook vaak. De hemel gaf dat Raffles niet ziek werd. Dat zou niets minder dan een ramp zijn in deze tijd en op deze plaats.

Hij zag Raffles door de glazen draaideur gaan, en toen was het alsof hij langzaam in de grond zakte, bij het afdalen van de hardstenen trap, die naar het caféterras voerde.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en toen stond Brand, die ongeduldig werd, op zijn beurt op, stak het kaartje in zijn zak, hetwelk Raffles op tafel had laten liggen, en dreutelde naar de draaideur.

Hij ging er niet door, om Wiscote, die misschien in ellendige omstandigheden verkeerde, niet te derangeren,

maar bleef er achter staan en keek naar buiten.

Hij kende Wiscote nog van vroeger maar hij zag noch hem, noch Raffles.

Misschien waren zij al pratend wat verderop gelopen, zo bedacht hij, en hij wachtte opnieuw tien minuten.

Toen veranderde het vage gevoel van onbehagen in hevige onrust, en hij wilde reeds de draaideur openduwen, toen de piccolo van zoëven hard de trap kwam oplopen en hem wenkte toen hij hem zag. De jongen duwde de deur open en zei hijgend:

— Mijnheer Brunt, ik denk dat er iets is met mylord. Hij is zoëven flauw gevallen; hier beneden aan de trap, zeggen ze.

— Wie zeggen dat? riep Brand ongerust uit.

— De kelners, mijnheer.

— Waar is mylord dan nu?

— Dat weet ik niet.

— Wéét je dat niet? riep Brand uit, terwijl hij de jongen bij de schouder greep en hem heen en weer schudde. Wat betekent dat? Men heeft mylord toch zeker het hotel binnengebracht?

— Neen, mijnheer, mylord is weggereden in een auto.

Brand had het gevoel, alsof men hem met een hamer op het hoofd had geslagen. Het duizelde hem en hij stond te trillen op zijn benen.

Hij wist zich slechts met de grootste moeite tot kalmte te dwingen en vroeg met een stem die hij vast poogde te doen klinken:

— Wie heeft dat gezien? Wie?

— White, de butler, mijnheer. Hij begrijpt er zelf ook niets van. Hij dacht dat het misschien een vriend van mylord was, die hem kwam afhalen.

Maar Brand liet de jongen nauwelijks uitspreken. Hij duwde de draaideur open, rende blootshoofd de trappen af en stond een ogenblik later voor de dikke oberkelner, die druk en opgewonden stond te praten met een paar collega's.

Brand greep hem bij de arm en beet hem toe:

— Zeg wat je gezien hebt, ober. Waar is Lord Aberdeen heengereden?

— Dat weet niemand, mijnheer, antwoordde White, het zweet van zijn voorhoofd vegend. Het gebeurde voordat iemand er besef van had. Mylord kwam de trap af, en midden in stond hij stil, om zich het zweet van zijn voorhoofd te wassen. Hij leek me erg bleek toe. Toen ging hij verder naar beneden en keek rond, alsof hij iemand zocht, en ineens zag ik hoe hij zich aan een stoel vastgreep om staande te blijven. Ik wilde juist naar hem toe gaan en zette mijn dienblad al neer, toen ik zag hoe, juist toen hij ineens scheen te zakken, twee keurig geklede heren op hem toeliepen, die hem ondersteunden, tot hem schenen te spreken en hem toen snel naar een auto brachten, bijna droegen, die wat verder stond te wachten. Zij plaatsten mylord daarin, gingen zelf naast hem zitten, en de auto reed weg.

— Het nummer.

De stem van Brand klonk schor, en hij zelf had de grootste moeite, op de been te blijven, want het was hem, alsof alles met hem rondraaide. Hij begreep wat zulke ontvoeringen konden betekenen, in een stad als Shanghai.

— Niemand heeft het nummer gezien, mijnheer, weeklaagde de oberkelner. De auto was weg voor iemand van ons begreep wat er geschiedde, en we zijn er niet eens zeker van of de auto wel een nummerplaat had. Het leek een gewone huurwagen te zijn, en was in een wip weg, in een zijstraat verdwenen.

Een ogenblik werd Brand aangegrepen door een zo groot gevoel van hulpeloosheid, dat hij nauwelijks meer besef van tijd en plaats had. Maar hij beheerste zich, en zei vastberaden:

— Dan heeft hier een brutale ontvoering plaats gehad, White. De politie moet onmiddellijk ingelicht worden. Wij hebben reeds een kostbaar half uur verloren. Mylord kan niet vanzelf zo duizelig en zwak zijn geworden. Maar voor de duivel...

Hij hield plotseling op, stak de hand in zijn zijzak, haalde er de kaart uit en rook er aan. Een zwakzure lucht drong in zijn neus. Hij nu was begreep

hij, nu het te laat was, dat hier een sluwe aanslag had plaatsgevonden, dat de kaart doortrokken was met een of andere sterk bedwelmende stof, die bij dit warme weer gemakkelijk doordrong in de poriën van de huid en het slachtoffer duizelig en suf maakte. Hij zelf had de kaart maar heel even aangeraakt, en toch voelde hij ook die weë gewaarwording als van een plotseling opkomende misselijkheid, zoals men krijgt als men zeeziek wordt.

Slechts een ogenblik had hij gearzeld of hij de politie wel in de arm zou nemen, want het was nu zeer goed mogelijk, dat het geheim van Lord William Aberdeen onmogelijk langer kon worden bewaard.

Aan de andere kant echter was het een hopeloze taak, in deze overvolle stad naar Raffles te gaan zoeken zonder andere hulp dan Henderson, die geen woord Chinees verstond of sprak.

Het kostte wat het wilde, de politie moest hier hulp bieden. Het was ten slotte toch niet zo vreemd, dat Lord Aberdeen met zijn secretaris en zijn chauffeur een grote reis had gemaakt. Zijn naam stond ook immers in het hotelregister.

Brand begreep de toelig nu zeer goed. Dit was het werk van schurken, van wie er althans één Lord Aberdeen zowel als Wiscote kende, of althans van hen gehoord had, en die nu van die kennis misbruik had gemaakt, door op het medegevoel van de Vice president te speculeren.

Het doel kon ook niet twijfelachtig zijn. Raffles was natuurlijk ontvoerd, in de mening, dat men met een schatrijke Engelsman te doen had, die gemakkelijk een hoge losprijs zou kunnen betalen.

Een ogenblik voelde Brand zich koud worden van ontzetting, bij de gedachte, dat men Raffles daarginds, waar men hem gevangen zou houden, wellicht zou fouilleren, de diamanten zou vinden die hij bij zich droeg, al waren ze ook nog zo goed verborgen, en daaruit wel eens hoogst ongewenste gevolgtrekkingen zou kunnen maken.

Ja, zelfs was het niet onmogelijk, dat

de kerels, die Raffles hadden ontvoerd, evengoed op de hoogte waren van de vorm, het uiterlijk en de waarde der gestolen Afrikaanse diamanten als de politie zelve, en dan zou het ongeluk niet zijn te overzien, want dan zou het voorgoed onmogelijk worden voor Raffles, nog langer zijn rol van Lord William Aberdeen te vervullen.

Dit alles ging in enkele seconden door het hoofd van Brand, terwijl hij weer naar binnen ging, om Henderson te gaan zoeken, en White naar de telefoon snelde, om de politie op de hoogte te gaan brengen.

Brand vond Henderson, waar hij hem wel dacht te vinden, namelijk in de garage, waar hij zijn hart ophaalde aan de beschouwing van een paar grote, en blijkbaar zeer dure wagens, die daar pas de vorige dag waren neergezet, en toebehoorden aan rijke Amerikaanse fabrikanten, die zoëven niet zonder gevaar, uit het binnenland waren teruggekeerd,

Brand nam de reus even terzijde, en een halve seconde later stond Henderson daar als een standbeeld, vaalbleek, en met gebalde vuisten.

— Dit vervloekte land, mijnheer Brand, heeft ons nog niets anders dan beroerigheid gebracht, en een voorgevoel zegt mij, dat wij er nog niet doorheen zijn, steunde hij. Het is begonnen, zodra wij de grenzen waren gepasseerd, en van dat ogenblik af is het ene ongeluk op het andere gevolgd. Ja, eerder nog. Eigenlijk begon het al in Johannesburg. En wat moeten wij nu doen, mijnheer Brand, wat moeten wij doen?

In het diepst van zijn hart was Brand ten einde raad, want hij kende Shanghai slechts oppervlakkig, de Chinese taal was voor hem een diepe put van de ondoorgrondelijkste geheimen, en op hulp van de politie zou men wel niet al te veel kunnen rekenen, terwijl het daarenboven nog gevaarlijk genoeg kon zijn, haar thans in de arm te nemen, nu het zo moeilijk zou vallen, op een aannemelijke wijze te verklaren hoe de drie Engelsen daar te Shanghai waren gekomen, wat zij er deden, en wie zij waren.

En toch wilde hij van deze gemoeds-gestelheid niets laten blijken aan Henderson, om diens wanhoop niet nog groter te maken, want met wanhopige mensen kan men niets bereiken, en er moest nu gehandeld worden, doortastend, en zonder een minuut verloren te laten gaan.

Maar hoe? Brand had slechts één aanknopingspunt, waaraan hij althans wat houvast had, en dat was de kaart, doortrokken met een giftige stof, die Rafles op de tafel in de eetzaal had achtergelaten en die zich nu in de zak van Brand bevond.

Hij vatte Henderson bij de arm, en zei:

— Kom mee, wij zullen nu dadelijk die kaart chemisch laten onderzoeken, want misschien levert ons dat een punt van uitgang. Maar, wacht even, daar is de politie al. Laat mij aan het woord, zodat wij elkander niet kunnen tegenspreken.

Hij had de grote politieauto zien voorbijrijden en stilhouden voor het hotel. De ober wist blijkbaar waar Brand was gebleven, want daar kwam reeds een inspecteur aanstappen, van top tot teen in het wit gekleed, op de voet gevolgd door een paar agenten, waarvan één inlandse. Deze waren in khaki gekleed, en droegen kurken tropenhelmen.

De inspecteur kreeg de beide mannen dadelijk in het oog, liep op hen toe, salueerde en zei haastig:

— Ik ben inspecteur Brix. Ik heb mij zo veel mogelijk gehaast, mijnheer. Gij zijt...?

— Charles Brunt, inspecteur, antwoordde Brand aanstonds, de naam gebruikend, die hij meestal in dergelijke omstandigheden aannam. Ik ben de secretaris van Lord William Aberdeen, die zo raadselachtig verdwenen is. Dit is onze chauffeur. Ik hoop dat gij mij helpen kunt, inspecteur.

— Ik hoop het met u, mijnheer, maar, helaas, de toestanden zijn hier niet normaal, en gij zult erop moeten rekenen, dat wij met buitengewoon grote moeilijkheden hebben te kampen. Mag ik weten wat gij hier kwam doen?

Natuurlijk had Brand deze vraag ver-

wacht, en daarom antwoordde hij zonder haperen:

— Lord Aberdeen maakte een kleine wetenschappelijke tournee per auto en deels te paard, door een nog ondoorzocht deel van China en Tiber. Wij raakten onze auto kwijt, die ons werd ontstolen en een deel van ons geld ook. Slechts met de grootste moeite hebben wij Shanghai kunnen bereiken en meermalen liep ons leven gevaar.

— De portier sprak van een briefje, hebt gij dat?

— Hier is het. Wees voorzichtig, en raak het niet te veel aan. Het bevat een bedwelmende stof. Nooit zal ik het mijzelf vergeven, dat ik mylord zijn plaats aan de tafel heb doen verlaten.

Inspecteur Brix had de kaart van glanzend karton met de nagels bij een hoek gevat en las nu, het verraderlijke ding zover mogelijk van zich afhoudend, de inhoud.

— Had mylord volstrekt geen achterdocht toen hij het las.

— Niet in het minst. Waarom ook? Wij beiden kenden Jack Wiscote heel goed. Het is echter duidelijk, dat de man, die het briefje schreef, Lord Aberdeen zowel als Jack Wiscote beiden moet hebben gekend.

— Was het mogelijk, dat mijnheer Wiscote zich hier in Shanghai bevond?

— Waarom zou het niet mogelijk geweest zijn, nu wij er ook wel waren? Wiscote is altijd een zakenman geweest, die veel reisde, en wij vermoedden natuurlijk, dat, zoals trouwens het briefje zegt, de opstand hem overvallen had, en hem van alles had beroofd.

— Ik hoor, dat Lord Aberdeen in een auto werd ontvoerd, waarvan het nummer onbekend is gebleven. Dat is al een zeer ongelukkige omstandigheid. Want zoveel auto's zijn hier nog altijd niet. Wat die kaart betreft, men kan van deze losse correspondentiekaarten kopen, met de enveloppen erbij, in alle boekwinkels en bazars. Wat de stof aangaat, waarin de kaart gedrenkt is...

— Ik had de kaart chemisch willen doen onderzoeken, mijnheer, riep Brand uit.

— Dat is logisch. Maar wij zijn bij

de politie heel goed ingericht voor zulke onderzoeken. Wilt gij mij vergezellen? Dan zult gij het resultaat dadelijk kunnen vernemen.

— Ik verlang niets liever, riep Brand uit.

De chauffeur zal ons vergezellen. Hij is zeer aan mylord gehecht. Wat het motief van de ontvoering betreft, er kan er, dankt mij, maar één zijn, afpersing.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer Brunt. Het zou mij dan ook niet verwonderen, als gij zeer spoedig een brief zoudt ontvangen, waarin gij wordt uitgenodigd, een hoge losprijs te betalen voor de invrijheidstelling van mylord.

Dat is hier steeds een zeer geliefde methode geweest onder de bandieten.

De brief, waarvan inspecteur Brix sprak, kwam inderdaad nauwelijks enige uren later in handen van Brand, maar de inhoud was slechts in staat, zijn angst en ongerustheid nog te doen toenemen. Want daar stond, geschreven met dezelfde hand als die, welke de vergiftigde kaart had geschreven:

«Zorg, dat er binnen acht dagen 10.000 pond sterling als losgeld voor het leven van John Raffles klaar ligt. Wij weten, dat dat mogelijk is. De diamanten hebben wij al, maar dat is niet genoeg.

«De Driehoek» .

HOOFDSTUK III

DE ONDERWERELD VAN SHANGHAI

Raffles had zijn bewustzijn niet geheel en al verloren. Hij had een vrij helder beseef van hetgeen er met hem geschiedde, zonder echter in staat te zijn, een beweging te maken, of een geregelde gedachte te formuleren.

Zelfs het oplichten van een hand, of een vinger, scheen hem de grootste inspanning te kosten, en zijn oogleden wogen hem, alsof zij van lood waren.

Zo wist hij dan, dat hij in een auto zat, die snel voortreed, maar het drong niet helder tot hem door, hoe hij erin was gekomen. Met de grootste moeite wist hij een weinig het hoofd te bewegen, en zag nu, dat er een man naast hem zat met een gele tronie, en kleine, zwarte, boosaardige oogjes, klaarblijkelijk een Chinees. Recht tegenover hem zat een tweede man, goed gekleed, een Europeaan, althans een blanke, breedgeschouderd en die hem voortdurend met zijn stekende, diep in het hoofd liggende ogen aankweek en zijn minste bewegingen scheen te bespieden. Naast die man zat een vrouw, modieus

gekleed, met rossig haar, zwaar gepoederd en beschilderd. Dit alles zag Raffles niet scherp, maar als door een waas. Soms kwam het hem voor, dat de vrouw drie hoofden had, vlak naast elkander, en dan weer werd dat hoofd eensklaps heel groot, buitensporig groot, zodat het de gehele auto scheen te vullen. Maar hoe onduidelijk ook, er was toch iets in die trekken, dat hem bekend voorkwam.

Hoe lang dat alles duurde, dat op en neer golven van gezichts- en gevoelsindrukken, dat kon Raffles naderhand nooit zeggen, het kon evengoed vijf minuten zijn geweest als vijf uren. Maar toen stopte de auto met een schok, een paar gedaanten verdrongen zich voor het portier, dat geopend werd, en Raffles voelde zich naar buiten sleuren.

Niet zodra was hij buiten, of zijn eerste indruk was er een van duisternis en van stank. Een kwalijk riekende lucht scheen hem te omstromen, toen men hem door een schier eindeloze tunnel van duisternis en vochtigheid voer-

de, waarbij hij onder de armen moest worden gesteund, daar hij onmogelijk zonder hulp had kunnen lopen.

Nu en dan stootte hij zijn tenen in het dunne leder van zijn lakschoenen pijnlijk tegen ongelijke stenen, en een paar malen hoorde hij een hoge, scherpe, fluisterstem sissen:

— Maak wat voort. Binnen tien minuten is het middel uitgewerkt.

Sneller werd Raffles nu voortgeduwd, terwijl langzamerhand een sluier van zijn geest scheen te worden gelicht, en hij geleidelijk het gebruik van zijn ledematen terug kreeg.

Eensklaps werd de duisternis vervangen door licht, dat hem met de ogen deed knipperen. Hij ontdekte in een vrij ruim, met oosterse weelde gemeubeld vertrek te staan, vol kussens, tapijten, koperen lampen, rooktafels van ebbenhout en parelmoer, lage rustbanken met zijden dekken, prachtige wapenrekken aan de wanden, die met goudleder waren bespannen, en zware gordijnen van donkergele zijde.

Dit vertrek was helder verlicht, en er bevonden zich een zestal mannen in, waarvan twee Chinezen, die allen rustig zaten te roken, en niet eens zo bijzonder verwonderd schenen te zijn dat die gevangene daar werd binnengebracht.

Blijkbaar hadden zij niets anders verwacht.

Dan was er nog een vrouw, met gitzwart, kortgeknipt haar en in avondtoilet, alsof zij zo uit een dancing kwam, die lang uitgestrekt op een sofa lag, met de armen onder het hoofd en een lang sigarettenpijpje van ivoor tussen de lippen.

Deze dame had nauwelijks opgekeken, toen de deur geopend werd en de groep binnentrad.

Achter een ronde tafel van sandelhout, met kleine figuren van goud ingelegd, zat een zwaarlijvig man, een Chinees, met een bol, opgezet gelaat, hangwangen en een laag voorhoofd, die in rok gekleed was, maar, bijwijze van concessie, daaroverheen een van die wijdplooiende, zwartzijden kimono's had aangetrokken, zoals ze sedert tien-

tallen eeuwen in China gebruikt worden.

Hij scheen hier de man te zijn die de bevelen uitdeelde, want hij vestigde even zijn sluwe ogen op de gevangene, en zei toen goedkeurend, in uitstekend Engels:

— Dat hebben jullie vlug en goed gedaan. Lord Aberdeen, welkom in ons midden. En neem het ons niet kwalijk als wij misschien een weinig hardhandig zijn te werk gegaan.

De zware wenkbrauwen van de dikke Chinees fronsten zich, toen hij vervolgde:

— Jullie hadden wel wat zachtzinniger met hem kunnen omgaan. Jullie wisten, dat hij volstrekt geen tegenstand zou kunnen bieden. Zijn kleren zitten helemaal in de war, en hij heeft...

Ling Fu, zo was de naam van de Chinese aanvoerder, voltooide de zin niet, maar stond langzaam op, met een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat, en liep op de gevangene toe.

Hij hield zijn zwarte ogen strak op het hoofd van Raffles gevestigd, hief nu langzaam zijn dikke, met vele ringen versierde rechterhand op, en gaf een kort rukje aan de pruik van grijs haar, die Raffles in het hotel gedragen had.

Klaarblijkelijk was dit vermomningsmiddel door de ruwe behandeling van de ontvoerders of misschien ook wel door de eigen onhandige, onbestuurde bewegingen van Raffles, wat van zijn plaats geschoven, terwijl in de hals een zwarte streep haar was te zien, die er onderuit gluurde.

Ling-Fu gaf nog een rukje, nog een, toen trok hij wat harder, en daar stond hij, met de pruik in zijn hand, en keek met een onuitsprekelijke uitdrukking van verbazing en wantrouwen op zijn dik, geel gezicht naar het zwarte haar van de gevangene, dat slechts aan de slapen een ietwat grijze tint begon te vertonen.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg hij, de kring rondziende, zonder dat op die vraag iemand hem kon antwoorden, want alle anderen waren minstens even verbaasd als Ling Fu zelf.

Maar plotseling hoorde men een kreet

slaken, en de vrouw met het rosblonde haar drong zich naar voren, met fonkelende ogen. Zij stond voor de gevangene in de houding van een tijger, die zich gereed maakt zijn prooi te bespringen.

Het was alsof zij trek voor trek het gelaat van de gevangene bestudeerde, tot zij eensklaps haar zakdoek nam, er iets op sprenkelde, dat eau de cologne leek te zijn, en wreef er vlug en krachtig mee over de wang van Raffles.

Een diepe rimpel, naast de neus, was plotseling, als bij toverslag verdwenen.

De vrouw begon te lachen, eerst heel zacht, dan hoe langer hoe harder, schel vals en hoog, en met de handen in de zijden geplaat, zei ze :

— Kijk eens aan. Zou het mogelijk zijn? Maar waarom ook niet? De wereld is zo klein, en voor Raffles is zij niet groter dan een pompelmoes.

Een kreet uit vijf, zes kelen steeg op, de gezichten werden plotseling strak en vol wreedheid en zelfs de onverschillige, lusteloze vrouw, met het zwarte haar, op de sofa, ging langzaam over-eind zitten en keek met grote ogen naar Raffles, die nu eensklaps door allen omringd werd.

Ook Ling Fu moest onmiddellijk begrepen hebben wat de vrouw bedoelde, want hij zei, de pruik tussen zijn vingers ronddraaiend:

— Welke naam heb ik je horen noemen, Mary?

— Ik noemde de naam van John Raffles, die ze ook wel Lord Lister noemen, riep de vrouw met het rosblonde haar, op schelle toon. Je ziet, dat die man vermomd is. Hij draagt een pruik en hij heeft zich rimpels op het gelaat geschilderd, die er alleen maar met benzine of met spiritus zijn af te krijgen. Wel, wel, dat is een ontmoeting, mijnheer Raffles. En geen aangename, tenminste niet voor jou. Wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen. Bindt hem maar goed vast, jongens, want hij is een rakker. Als het middel zou hebben uitgewerkt, zou hij hier misschien al niet meer staan. Gauw maar, straks kan het te laat zijn.

Inderdaad hief Raffles reeds een nog

zwakke hand op, om zich te verdedigen, maar in een oogwenk hadden de kerels hem omringd, en werden zijn armen met touwen op zijn rug gebonden.

Er waren zeker een paar volleerde zakkenrollers onder het illustere gezelschap, want twee handen ondernamen met onbegrijpelijke snelheid een speurtocht in zijn zakken, die tot op de bodem werden geledigd. Niet alleen de zakken, maar ook de voering daaronder, de binnenzijde van het vest werd nagekeken. Er waren dan ook geen vijf minuten verlopen, of een der vinger-vlugge heren slaakte een kreet, rukte de binnenzijde van Raffles' vest open, vond het geheime zakje, en hield triomfantelijk een klein voorwerp in de hoogte.

— Geef hier, beval Ling Fu kortaf, en gehoorzaam legde de ander het in cellophaan gewikkelde pakje in de brede, gele handpalm.

Een langgerekte kreet van verwondering en verbazing ging door de aanwezigen, toen zij daar twee prachtige diamanten zagen fonkelen in de uitgestrekte hand van de Chinees.

— Ik wist wel, dat ik gelijk had, zei Mooie Mary schouderophalend. Of geloven jullie dat...

Maar de Chinees legde haar met een ongeduldig gebaar het stilzwijgen op. Hij had de diamanten met de grootste aandacht bekeken, keek toen Raffles aan met zijn loensende ogen waarbij zich een vreemd keellachje een weg over zijn dikke lippen baande.

Toen zei hij, met nadruk:

— Die diamanten kunnen je de kop kosten, vreemdeling. Ik ken ze. Iedereen kent ze, die ze eenmaal gezien heeft. En die er belang in stelt, en dat doet Ling Fu. Deze stenen behoren tot de partij, die enige maanden geleden te Johannesburg is gestolen. Wil je ons zeggen, hoe jij er aan komt?

Raffles herkende zijn eigen stem nog niet, toen hij met moeite antwoordde, als iemand die eerst zijn gedachten moet rangschikken:

— Die diamanten heb ik als inlossing van een schuld ontvangen. Wat willen jullie eigenlijk? Voor wie zie je me aan?

— Houd op met die komedie, zei Mooie Mary ruw. Kijk mij eens goed aan, vriend. Wou je soms ontkennen, dat wij een paar jaar geleden in Londen met elkander overhoop hebben gelegen?

— Met zulk een mooie vrouw? riep Raffles vol verontwaardiging uit. Dat is onmogelijk. Wilt u die diamanten als-tublieft weer in mijn zak doen, en al het andere wat u eruit hebt gehaald? Ik voel mij niet erg lekker, en zou wel heen willen gaan.

Een hoongelach steeg op uit de aanwezigen, de zwarte vrouw op de sofa liet een zacht gekraai horen, en rookte weer onverschillig verder.

Maar Ling Fu was nu op zijn beurt vlak voor Raffles komen staan, en drong de rosblonde vrouw terzijde, alleen maar door het gewicht van zijn geweldige lichaam.

Hij keek Raffles aan met een blik die tot in het diepst van zijn ziel scheen te willen doordringen, en begon toen, kortaf sprekend, zoals zijn gewoonte scheen te zijn:

— Tracht ons niet te bedriegen. Je lot is bezegeld. Die twee diamanten klagen je aan. Wil je bekennen dat je John Raffles bent, de doodsvijand van alle broeders van het edele gilde?

— Ik zou wel willen heengaan, herhaalde Raffles kalm. Mijn vrienden zullen in grote ongerustheid over mij verkeren.

Het gelaat van de Chinees vertrok krampachtig, en hij maakte een snelle beweging naar zijn schouderholster, terwijl hij Raffles toebeet:

— Houd ons niet voor de gek. Ik waarschuw je. Geloof je, dat wij ons iets bekommeren om een mensenleven? Heb je geld?

— Arm als een kerkrat, antwoordde Raffles met een meelijwekkende stem. Die twee diamanten waren alles wat ik bezat, en nu worden ze mij nog afgenomen ook. Ik zal me beklagen bij de internationale conferentie in Genève.

— Hebben je vrienden geld? ging Ling Fu door.

— Nog geen half pond samen, de

arme drommels. Ik zeg u toch, dat die twee diamanten ons hele bezit vormden.

— Hij bezit schatten, barstte Mooie Mary uit. Hij is rijker dan tien manderijnen bij elkaar, al hebben die een heel leven gehad om zich rijk te stelen. Ik weet, dat er eilanden zijn op de wereld, waar hij goud heeft en edelstenen, diamanten als kippeneieren, parels bij handel vol, ongelooflijk veel. Geloof hem niet, mannen. Hij tracht ons voor de gek te houden.

— Maar u hebt mij zoëven helemaal leeggeplunderd, riep Raffles op klagen-de toon.

Het leek wel alsof Raffles in snikken zou uitbarsten. Men keek hem wantrouwend aan. Had het middel nog niet uitgewerkt, of speelde die man komedie? Kon hij zich werkelijk nog nauwelijks op de been houden, of hield hij zich maar zo?

Ling Fu haalde zijn dikke schouders op, en zei rustig:

— Mooie Mary heeft gelijk. Als je Raffles bent, en ik wil er niet aan twifelen, dan moet je ook over geld kunnen beschikken. En heb jij het niet, dan hebben je vrienden het.

— Zij weten er wel aan te komen, riep Mooie Mary met vlammeende ogen. Laat je niet bedriegen, jongens. Stuur hun een briefje, dat de centen er moeten zijn, zegt daarin dat hij er aangaat, als ze er niet voor zorgen, en je zult eens zien hoe gauw de centen voor de dag komen. Geeft hun voor mijn part een week de tijd. Al waren ze zo arm als Job, als het gaat om het leven van deze mooie mijnheer hier, dan zetten ze alles op haren en snaren. Volgt mijn raad, en je zult er geen spijt van hebben.

— Het zal gebeuren, zoals Mary zegt, zei Ling Fu kortaf. Een goed plan. Ik zal dit briefje schrijven. Papier en een vulpen. Vlug!

In een ogenblik renden de mannen weg, om het bevel van de strenge chef op te volgen. De jonge vrouw met het zwarte haar, was eindelijk langzaam van de divan opgestaan en kwam even langzaam naar Raffles toe. Vlak voor hem stond ze stil, blies hem een rook-

wolk uit haar sigaret vlak in het gezicht, en zei toen rustig tot Moole Mary:

— Maak hem eens helemaal schoon, nu je toch bezig bent. Hij ziet er nogal goed uit, geloof ik.

Zonder te antwoorden, goot Moole Mary de inhoud van een flesje eau de cologne op haar zakdoek leeg, greep Raffles met de linkerhand in het haar en begon hem met de drijfnatte zakdoek de rimpels uit het gelaat te wischen. De witte verf uit de wenkbrauwen en wimpers. De kleine kraaienpootjes naast de ogen.

— Ik protesteer, klaagde Raffles onder deze bewerking. Zo behandelt men toch niet een lid van de Windsor Club.

— Hij ziet er goed uit, hij ziet er zelfs héél goed uit, zei het donkere meisje, afgemeten, terwijl ze goedkeurend haar blikken liet gaan over het mannelijke gelaat, waarvan nu de gebruinde huidskleur te zien was gekomen, de fraai getekende, geweldige wenkbrauwen, de grote, grijze ogen, met hun wonderlijke diepten, 't glanzende, zwarte haar en het edele, hoge voorhoofd.

Nauwelijks hoorbaar, zodat alleen Raffles het kon verstaan, mompelde zij:

— Jammer als hij eraan zou moeten geloven. Hij bevalt me, die collega.

Intussen was het briefje gereedgekomen, Ling Fu las het nog eens over, deed het in een couvert, en zei iets op zachte toon tot de andere mannen.

Op dat ogenblik trad de jonge vrouw, met het zwarte haar, nog dichter op hem toe, wierp een snelle blik om zich heen en fluisterde toen:

— Ik ben Lola Borgia. Maak je niet ongerust. Als de zaken mislopen, zal ik je wel weten te helpen. Ik vind je een fijne vent. Ik ben ineens dol op je.

— O, mademoiselle, u bewijst me te veel eer, fluisterde Raffles sarcastisch terug. Na zulk een korte kennismaking.

— O, noem het maar liefde op het eerste gezicht. Ouderwets, hé? Maar zo ben ik nu eenmaal. Ik kan er niets aan doen. Ja, zo had ik me Raffles altijd voorgesteld. Je bent tenminste nog een man, een ouderwetse. Niet zo'n modern papjongetje met een streepje vieze haartjes onder zijn neus.

Maar reeds kwamen de anderen naderbij, en zij wendde zich kwasi onverschillig van de gevangene af.

Raffles zag hoe een der aanwezigen, een jongeman met een zwart snorretje, met de brief het vertrek verliet.

Hij voelde nu langzamerhand zijn krachten terugkeren, evengoed als zijn geestelijke vermogens, en hij begreep, dat het geen doel meer zou hebben, zich als een dwaas aan te stellen. Het was duidelijk, dat die rosse vrouw hem had voorzien, hem had herkend, en dat zou zijn lot niet benijdenswaardiger maken. Men zou zich nog wel eens bedacht hebben, alvorens Lord William Aberdeen te doden, maar met de doodsvijand van het geboefte, over de hele wereld, zouden zij zeker niet zoveel om-slag maken.

Maar eerst zouden zij natuurlijk al het mogelijke doen, geld uit de zaak te slaan.

Nu verwenste hij zijn onvoorzichtigheid, maar wie had dan ook kunnen vermoeden, dat het noodlot hem zulke parten zou spelen, in een stad als Shanghai. Wie kon denken dat het onschuldige briefje, dat hem gebracht werd, gedrenkt was in een bedwelmende stof, die door de poriën van de huid in het bloed drong?

Op dit ogenblik zouden Brand en Henderson zeker wel vermoeden, wat er gebeurd was, maar hoe zouden zijn vrienden hem kunnen helpen? De lieden die hem hadden ontvoerd in een auto, zouden zeker wel de nodige maatregelen hebben genomen om achtervolging te voorkomen. Alles was uitstekend voorbereid, en tot overmaat van ramp kenden Brand noch Henderson deze gevaarlijke stad, met zijn misdadigerswijken, en waar men als Europeaan op dit ogenblik geen stap buiten de Westerse concessies kon doen, zonder gevaar te lopen om hals te worden gebracht door het grauw.

Waar hij zich bevond, hij had er niet het flauwste vermoeden van, maar dit was zeker, hij bevond zich in een van die schuilplaatsen, waar de onderwereld van Shanghai bijeenkomt, en hij was in de macht geraakt van lu, de

voor niets terugdeinzen.

Het was stellig een goed georganiseerde bende, die wel betrekkingen zou onderhouden met de Engelse « zusterinstellingen ». Mooie Mary was in ieder geval een Engelse, en daarop leek ook de jongeman met het zwarte snorretje, die zoëven met het losprijnsbriefje was vertrokken. Van het donkere meisje dat zich had voorgesteld als Lola Borgia was hij minder zeker. Naar haar naam te oordelen, was zij een Italiaanse, maar dan sprak zij toch uitstekend Engels. Ook bestond de mogelijkheid dat zij een Engelse was, en haar naam slechts een pseudoniem.

Ineens maakte zich een andere bezorgdheid van hem meester. Hij was zijn beide prachtige diamanten kwijt, en voor het eerst sedert geruime tijd zou hij zich in werkelijke geldnood bevinden, als hij kon vluchten en er het leven afbracht, hij, de man, die zelf niet eens nauwkeurig wist hoe groot zijn rijkdom eigenlijk was, al bestond die hoofdzakelijk uit kostbare juwelen, die

hij voorlopig niet zonder gevaar te gelde zou kunnen maken. Natuurlijk had hij op verscheidene banken geld geplaatst, maar er was geen denken aan, dat hij thans, in de omstandigheden waarin hij verkeerde, aan dat geld zou kunnen raken, zonder tegelijkertijd zijn incognito prijs te geven. Het was al erg genoeg, dat zijn schuilnaam Lord Aberdeen door deze lieden doorzien was. Natuurlijk kon hij tot het uiterste volhouden, dat hij niet John Raffles was, maar wat zou hem dat baten?

Al die gedachten gingen hem door het hoofd, terwijl de anderen weer naar hem toekwamen, met een verre van geruststellende uitdrukking op hun gelaat. En Ling Fu sprak:

— Wij hebben een briefje gezonden naar je vriend in het hotel, en hij zal wel zo verstandig zijn, te zorgen, dat het geld, dat wij vragen, er heel gauw is. Zo niet...

De Chinees voltooide de zin met een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

HOOFDSTUK IV

GEVAARLIJKE LIEFDE

Raffles werd buiten het vertrek gevoerd en men bracht hem langs een brede, goed verlichte, enigszins afhellende gang naar zijn nieuw verblijf.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij onder de grond moest zijn, want van een venster was niets te bespeuren. Er was maar één deur, en een heel stevige ook, want zij was van ijzer, met een vierkant gat in het bovenpaneel, voorzien van stevige tralies: een echte celdeur.

Het vertrek werd verlicht door een elektrische lamp, die echter niet van binnen uit kon worden bediend.

De schakelaar was in de gang, zoals

Raffles al dadelijk gezien had. Ling Fu zelf had hem zoëven omgedraaid.

En zo vast overtuigd scheen men te zijn van de veiligheid van deze cel, dat men de touwen losmaakte, zodat Raffles vrij armen en benen kon bewegen.

— Je zult het hier niet zo kwaad hebben, knaapje, wanneer er maar voor je geschokt wordt, zei de Chinees grijnzend, met een vals licht in zijn kleine ogen.

Raffles keek hem vast aan, en zei schouderophalend:

— Ja, zei Raffles, ik hoor het je zeggen, maar je kunt me nog méér vertellen. Als Mooie Mary je overtuigen

kan, dat ik Raffles ben, dan maak je me een kopje kleiner, ook al werd er een miljoen voor mij betaald. Ik ken jullie streken.

— Laten wij niet op de toekomst vooruitlopen, zei de Chinees. Je zult behoorlijk te eten en te drinken krijgen, maar weglopen zul je niet, wees daar maar zeker van. Daar staat een goede rustbank, er is een kruik met voortreffelijk water, en bij het eten krijg je wijn. Mij dunkt, dat het niet mooier kan. En wens nu maar, dat je vriend gauw met de 10.000 pond sterling over de brug komt; wie weet, redt hij je zo wel het leven.

Raffles vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen.

Hij was er van overtuigd, dat hij verloren was, zodra een onderzoek zou worden gedaan naar de « jongens » te Johannesburg, aan wie Raffles de diamanten had ontnomen, en gauw genoeg zou men met zekerheid weten wie hij was. De misdadigersbenden, tenminste de goed georganiseerde, beschikken over een inlichtingsdienst, waarbij, vergeleken die van de politie, deze eenvoudig in het niet zinkt.

Alles kon binnen acht dagen zijn afgelopen, en ditmaal voorgoed.

Thans aan verzet te denken, zou echter krankzinnigheid zijn.

Maar hij was nu tenminste van zijn touwen bevrijd en dat gaf hem een onbeschrijflijk gevoel van kracht en zekerheid, al bleef hij uit voorzichtigheid nog steeds zijn rol van niet geheel normale zwakkeling spelen.

Allen verlieten zijn gevangenis, Lola Borgia, die was meegegaan, het laatst.

Zij was ook de laatste, die nog eens een blik wierp door de tralies van het roostertje in de deur, en in die blik kon Raffles, als hij dat verkoos, een belofte lezen, die misschien menig ander man met blijdschap en trots zou hebben vervuld.

Voor ze verdween, gaf ze Raffles snel een knipoogje, dat hij met een dergelijk wenkje beantwoordde:

— Dat kan nooit kwaad, filosofeerde hij in zichzelf, toen er niets meer te zien viel. Die jongedame schijnt, zoals

men dat noemt, een goed oogje op mijn bescheiden persoon te hebben geworpen. Het vrouwelijk geslacht is ondoordringelijk. Vijf minuten zijn voldoende voor de Eva's dochters, om in gloeiende liefde voor een man te ontvlammen. Nu, mij is het best, als ze 't maar niet overdrijft. En laten wij nu eens zien, waarheen de wegen van het noodlot mij ditmaal gevoerd hebben.

Raffles begon langzaam, met de vuistten in de zijden, de kamer rond te lopen, nu en dan op de vloer stampend, en tegen de wanden slaande. Hij kwam al gauw tot de ontdekking, dat iedere poging, om uit te breken, van tevoren als nutteloos kon worden beschouwd.

De zoldering was drie meter hoog, en Raffles kon ze bereiken, als hij op een stoel klom en zich op zijn tenen uitrekte.

Hij plaatste nu de stoel op de tafel, klom er op, en kon nu tegen de zoldering slaan.

Het klonk als ijzer.

Nu hij goed toekeek, kon hij ook de voegen zien tussen de staalplaten, en de koppen der klinkbouten, een en ander bijna verdwijnend onder een dikke laag cement.

Aan vluchten viel dus niet te denken.

Raffles klom weer naar beneden, en dacht na.

Het was nog niet lang geleden, dat hij had weten te ontsnappen uit een andere Chinese cel, maar toen waren de omstandigheden hem gunstiger. Onder die cel was weer een andere ruimte, en daar doorheen wist Raffles te ontkomen. Van iets dergelijks was hier geen sprake.

Toch sloeg Raffles nog hier en daar het kleed terug, dat de vloer bedekte, maar zijn ergste voorgevoelens werden bewaarheid: de vloer bestond uit beton. Toen Raffles dit ontdekt had, schikte hij zich voorlopig in zijn lot, wel begrijpend dat er aan een ontsnapping uit deze hechte cel niet te denken was.

Hij begon rustig wat op en neer te lopen, om zijn benen weer wat los te maken, die hem nog zwaar wogen, en

dacht erover na, wat Brand nu het eerst zou hebben gedaan.

Zeker zou hij wel de politie in de arm hebben genomen, daar hij Shangai niet kende, evenmin als de taal, die er gesproken werd.

Maar wat zou de politie kunnen doen? Bitter weinig, dat wist Raffles maar al te goed. Niet alleen had zij wel andere dingen aan het hoofd, maar het krioelde hier van allerlei misdadigers, en hoe ware het mogelijk de ontvoerders terug te vinden?

Hij bleef zo wel een uur heen en weerlopen, en stond toen plotseling stil, tot het besef komend, dat hij honger had. Nauwelijks was dit tot hem doorgedrongen, of hij hoorde voetstappen naderen, en een hoofd verscheen voor het vierkante, getraliede gat in de deur. Daarachter was er nog een persoon te zien, en nog een.

Men kwam hem eten brengen, maar het was duidelijk, dat Ling Fu de zaken niet ten halve deed.

Hij moest wel eens wat hebben gehoord van Raffles' vindingrijkheid, en drie goed gewapende mannen leken hem nauwelijks voldoende om die slimme vogel de baas te blijven.

Terwijl één hunner de deur opende, hielden de twee anderen Raffles met hun revolvers in bedwang. Een groot blad met verscheidene borden en schalen erop, werd op tafel gezet.

— Ik zie met genoegen, zei Raffles tevreden, het deksel van een schaal oplichtend, dat men in dit huis niet gelooft aan vegetarisme. Dat kippeboutje ziet er best uit. En wat is dit? Gekruid lamsvlees. In een saus van kerry. En vruchten, en wijn. Mijn hemel, dat zal goed smaken.

De man, die het eten gebracht had, was echter niet erg spraakzaam, keek Raffles met een schuin oog aan, en vertrok, met medeneming van zijn blad, en ruggelings naar de deur lopend.

Het volgende ogenblik schoven de grendels weer voor de deur, de sleutel werd in het slot omgedraaid, en Raffles was alleen.

Hij wachtte niet eens tot de schreden zich verwijderd hadden, maar begon met

de grootste smaak te eten.

Hij behoorde tot de benijdenswaardigen, wier slaap- en eetlust niet afhankelijk zijn van hun ogenblikkelijke, lichamelijke toestand.

Hij had juist een bord voortreffelijke soep geledigd, toen hij weer schreden hoorde, maar die ditmaal heel zacht en sluipend waren, als van iemand, die er prijs op stelt, niet te worden gehoord.

Het volgende ogenblik verscheen het knappe gezicht van Lola Borgia voor de getraliede opening.

Zij fluisterde heel zacht, na schuw terzijde te hebben gekeken:

— Sst. Ik ben het.

— Ah, mademoiselle Borgia. Komt u een hapje mee eten?

— Ik geloof waarachtig, dat je spot, fluisterde de vrouw, angstig en tevens boos. Dan moet je toch wel waarlijk Raffles zijn. Begrijp je niet, dat de dood je hier wacht?

— Ja, iets dergelijks zweeft mij wel voor de geest, antwoordde Raffles, terwijl hij een paar stukjes van het heerlijke, malse vlees aan zijn vork prikte. Dit vlees is uitstekend klaargemaakt, maar toch naar mijn smaak wel wat gepeperd. Ik kan u zeggen, dat ik honger had. Hoe laat is het zowat?

— Middernacht heeft zoëven geslagen.

— Het uur der spoken. Intussen ziet u er allesbehalve als een spook uit. Mag ik vragen welke functie u hier in dit huis uitoefent? U bent toch geen dame van gezelschap of hulp in de huishouding?

Het meisje fronste een ogenblik de fijngetekende wenkbrauwen en antwoordde toen kortaf:

— Ik ben de vriendin van Arno Remendado... althans geweest. Dat is die kwibus met het zwarte snorretje, die de brief is gaan wegorengen. Ik heb genoeg van hem.

— Geef hem dan zijn congé.

— Dat ben ik ook van plan. Ik heb iets anders op het oog, iets beters.

— Een gelukkige schavuit, wien het betreft.

— Weet je niet w'ie ik bedoel?

— Misschien wel. Lola Borgia, ik sou-

peer hier als een vorst. Het is bepaald jammer, dat u niet aan dit Lucullusmaal wilt deelnemen. Mag ik u tenminste een glas wijn offeren,

— Houd om 's hemelsnaam op met je spotternij en praat niet zo veel. Ik ben gekomen om je te redden, Raffles.

— Dat is een uitstekend plan, schatje, en het draagt mijn volle sympathie weg, antwoordde Raffles, vruchteloos naar een servet zoekend.

— De gang is verlaten, zij zijn aan het gokken, en over een half uur wordt er een wachtpost voor je deur geplaatst. We hebben niet veel tijd.

— Maar je zult me toch wel gelegenheid geven om wat van deze voortreffelijke kip te proeven?

— Schei uit met die flauwe kul, siste de jonge vrouw boos. Je schijnt het niet eens op prijs te stellen, dat ik je wil komen bevrijden.

— O, maar dat is een schromelijke vergissing zo verdedigde Raffles zich. Stellig zou ik hier hebben weten uit te komen maar ik waardeer het zeer, als mijn verblijf hier niet langer gerekt wordt.

— Geloof je dat je je zelf zou kunnen bevrijden? vroeg het meisje kortaf. Dan heb je het toch mis. Ze zouden je doden, of het geld er komt of niet. Dat hoorde ik zoëven. En niemand heeft nog ooit uit deze cel kunnen ontsnappen, niemand.

En nu, stil, héél stil, of neen, rammei met je vork op je bord, want ik ga de grendels terugschuiven, ik kom.

Raffles volgde de raad op, en rinkelde zo met zijn glas en zijn eetgerei, dat dit het zachte geluid overstemde van de grendels, die werden teruggeschoven.

Dan de sleutel, die ronddraaide in het slot, de deur draaide op haar hengsels, Lola trad binnen.

Met de lenige bewegingen van een kat sprong zij op Raffles toe, sloeg de armen om zijn hals en trok zijn onweerstaanbaar hoofd naar zich toe.

— Neem me mee van hier, fluisterde ze hartstochtelijk. Ik heb genoeg van het zoodje. Ik ga met jou mee, onverstillig wat je plannen zijn.

— Mademoiselle, dat voorstel vleit

mij meer dan ik kan zeggen, maar ik zal mij toch waarlijk nog eens moeten bedenken, alvorens ik dat verleidelijke offer kan aannemen.

— Wat, wil je me niet? Ben ik niet mooi? De mannen hebben altijd om me gevochten. Ik weet dat Remendado dol van woede zal zijn, als ik hem in de steek laat, maar dat kan me niet schelen. Hij kan naar de pomp lopen. Jou wil ik hebben.

— Liefje, je overstelpt me, antwoordde Raffles ironisch. Zouden wij niet liever gaan, en dit belangwekkende gesprek elders voortzetten?

— Maar hou je dan niet van me? vroeg Lola, met een klank van ongelooft in haar stem en haar zwarte ogen vast op die van Raffles gevestigd.

— Neen, antwoordde Raffles, ik vind je wel lief, maar op een afstand. Het klinkt misschien niet erg hoffelijk, dat weet ik, maar ik ben nooit een goed minnaar geweest. Zelfs wanneer ik mij erdoor uit een lastige, ja zelfs levensgevaarlijke positie kon bevrijden, heb ik mij aan dat laffe spel der liefde nooit bezondigd.

Een ogenblik leek het, alsof het hartschietelijke kind woedend wilde uitvaren, en zij deed reeds een stap naar de deur, maar toen bedacht ze zich, vlijde zich met het gebaar van een klein poesje aan de borst van Raffles, en zei heel zacht, naar hem opziende:

— Ik weet zeker dat je je bedenkt. Neen, zeg niets, ik ben er zeker van. Je zult mij niet lang weerstaan. En nu snel, snel, naar buiten. Wij moeten dadelijk een goede afstand brengen tussen hen en ons, of het zou ons beiden lelijk vergaan. Dat dikke varken kent geen genade.

— Ik veronderstel dat je met deze weinig vleierende benaming, mijn waarde gastheer wilt aanduiden, de Chinees Ling Fu, zei Raffles met een glimlach. En daar ik zelf wel inzie, dat men het ijzer moet smeden als het heet is, stel ik voor, bijwijze van dessert, dit vertrek te verlaten.

— Kom mee, en loop zacht, geef mij een hand, want wij zullen in het donker moeten gaan. Ik weet goed de weg.

Zij had de hand van Raffles reeds gegrepen, toen deze fluisterend opmerkte:

— Maar, mijn diamanten?

— Eén heb ik ervan bij me.

— Maar ik wil de andere ook terughebben.

— Bekommer je niet om die steen. Is een diamant je meer waard dan je leven? Volg me nu. Binnen een uur moeten wij met een motorboot er van door.

Zij trok Raffles bijna met geweld uit de cel, stond een ogenblik onbeweeglijk te luisteren en duwde hem toen voort door de gang, in een andere richting dan die, langs welke Raffles gekomen was.

De gang daalde nog meer, tot bij een plotselinge kromming de jonge vrouw opnieuw stilstond, om te luisteren.

Heel in de verte klonk getier en geschreeuw.

— Vlug, drong zij fluisterend aan. Ik denk dat ik de stappen van de schildwacht al hoor.

Zij stak de vrije hand in haar boezem, haalde er een kleine sleutel uit en stak deze in het slot van een lage, gewelfde, met ijzer beslagen deur, die zich vlak bij de kromming bevond.

De deur ging knarsend open, en Raffles meende het begin te zien van een steil naar boven stijgende, betonnen trap.

En hij had goed gezien, want de vrouw fluisterde:

— Dit is een trap van zes en dertig treden, die wij halverwege op moeten. Tel achttien treden, en wacht dan. Vlug.

Raffles volgde haar, telde achttien treden, en stond stil. Hij hoorde een geluid, dat leek op het openen van een houten luik, en hij meende een flauw schijnsel te zien, aan het eind van een sterk stijgende gang of tunnel, zo laag van verdieping, dat hij met gebukt hoofd moest lopen.

Het meisje moest hier de weg wel goed kennen, want zij aarzelde geen ogenblik, maar liep de stijgende tunnel geheel ten einde, totdat de bron van het licht zichtbaar werd; het was afkomstig van een grote lantaarn, waarin een

kaars brandde, en die was opgehangen op de driesprong.

De vrouw bracht haar mond vlak bij het oor van Raffles, en fluisterde hem toe:

— Nu gaat het er op of er onder. Binnen een paar minuten moeten wij buiten zijn. Maar het is mogelijk, dat de deur bewaakt wordt. Als dat zo is, dan hebben wij geen keus. Heb je een wapen?

— Alles is mij ontnomen.

— Neem dan dit mes.

Zij drukte Raffles een korte ponjaard in de hand. Raffles liet de dolk in zijn zijzak glijden, en volgde zijn geleidster tot zij opnieuw stil stond. Raffles voelde haar hand in de zijne trillen.

Hij keek en bemerkte, dat de gang een vijftiental meters verder uitliep in een kaal vertrek, met wanden, die oorspronkelijk wit gekalkt waren geweest, maar nu vochtig en grauw waren uitgeslagen, en dat eveneens verlicht was door een kaarslantaarn.

Bij het schijnsel daarvan, meende hij een menselijke gedaante te onderscheiden, op een stoel zittende bij een deur.

Raffles begreep, dat dit de bewaker was, over wie het meisje had gesproken.

Hij klemde het heft van de dolk vaster in zijn hand, besloten om er slechts gebruik van te maken, als het niet anders kon, en hij zijn leven zou moeten verdedigen.

Hij maakte zijn hand uit die van zijn geleidster los, legde zijn vinger op de lippen, en gebood haar met een gebaar, te blijven waar zij was.

Zij sloop hem echter onhoorbaar na, vast besloten Raffles niet te verliezen, voor wie zij, zonder er zich tegen te kunnen verzetten, zulk een hartstochtelijke liefde had opgevat.

Nog een paar stappen over de stenen bodem, maar toen scheen de deurwachter iets te horen, en keek om.

Hij zag een schaduw, en liet een gebrom horen, terwijl hij naar zijn gordel greep.

Een seconde eerder en het zou waarschijnlijk gedaan zijn geweest, maar nu had Raffles nog juist de tijd, een

stap naar voren te doen en de man met een goedgerichte kaakslag te vellen.

In de halve duisternis hoorde hij het bonzen van zijn hoofd tegen de muur.

Maar hij hoorde ook nog iets anders, snelle schreden, die de trap beklommen, en kreten van haat en woede.

Hij rukte aan de gesloten deur, maar zijn geleidster was reeds aan zijn zijde én zei hijgend:

— Hij heeft de sleutel in zijn zak. Vluc. Of wij zijn verloren.

Raffles struikelde bijna over het lichaam van de man, die hij had neergeslagen, knielde naast hem neer, en doorzocht zijn zakken. Hij nam er een browning uit en een zware sleutel, die op het deurslot bleek te passen. Knar-

send draaide het oude, roestige ding in het slot om. De deur opende zich.

En het was hoogtijd, want reeds naderden de voetstappen het vertrek, waar zij zich nu bevonden.

Raffles voelde de frisse nachtlucht in zijn gelaat.

Hij had de sleutel uit het slot genomen, en zodra hij en het meisje buiten stonden, in een stinkende, donkere steeg, trok hij de deur achter zich toe en sloot haar aan de buitenzijde af.

Twee, drie schoten kraakten daarbinnen, en op drie plaatsen werd het hout van het deurpaneel doorboord. In blinde woede hadden de leden van de Bende van de Driehoek hun revolvers op de vluchtelingen afgevuurd.

Raffles lachte zacht voor zich heen.

HOOFDSTUK V

VERWIKKELINGEN

Lola Borgia bedacht zich geen ogenblik, maar vatte Raffles opnieuw bij de hand, en trok hem voort door de donkere steeg.

In de verte pinkte een lichtje, dat bleek een schommelende, ouderwetse kaarslantaarn te zijn. Men was hier blijkbaar in het hartje van de Chinese wijk.

Verder ging de tocht, langs verdachte theehuizen, waaruit schor gezang klonk, optumkitten, matrozenkroegen, en lugubere speelholen, ware moordkuilen voor de vreemdeling, die er bij toeval binnen raakte.

Na een kwartier stonden zij eindelijk hijgend stil, en Raffles bemerkte nu, dat zij niet ver van de haven waren, dus tamelijk dicht bij het hotel, waar Brand en Henderson zeker in de grootste ongerustheid verkeerden.

Nu bevrijdde Raffles zijn hand uit die van de jonge vrouw, die hem had geleid, en zei hoffelijk:

— Lieve Lola, ik ben je zeer erkentelijk voor je hulp. En ik verzeker je, dat ik die zal weten te waarderen. Mocht je ooit mijn bijstand behoeven, wat lang niet onzeker is, dan zul je erop kunnen rekenen. En thans neem ik afscheid van je, het ogenblik om te scheiden is aangebroken.

— Het ogenblik om te scheiden? herhaalde het meisje langzaam, terwijl zij Raffles met haar grote, zwarte ogen aankeek, alsof zij die woorden niet begreep.

— Natuurlijk. Het zal toch zeker wel niet je bedoeling zijn geweest, mij nog verder te vergezellen?

— Maar ik wil bij je blijven. Altijd wil ik bij je zijn, barstte het hartstochtelijke schepseltje uit. Heb je dan niet begrepen, waarom ik dit alles deed?

— Ik vraag excuus, liefje, maar ik heb werkelijk over het motief van je daad niet al te diep nagedacht. Zulke dingen zijn gevaarlijk.

— Misschien gevaarlijker dan je denkt, mijnheer Raffles, zei Lola, terwijl haar ogen vlamden. Denk je dat je mij voor de gek kunt houden? Dan ken je Lola Borgia slecht. Zegt het je dan niets, dat ik mijn leven voor je in de waagschaal heb gesteld? Begrijp je niet, dat ik nu vogelvrij verklaard ben? Moet ik je dan nog zeggen, dat ik nu niet meer kan terugkeren naar de jongens, omdat ze me zeker dadelijk zouden doden, als straf voor mijn verraad? Ben je een gentleman, dat je me daaraan zoudt willen blootstellen?

De wenkbrauwen van Raffles vormden slechts één lijn, en hij tuurde een ogenblik, in diep nadenken verzonken, over het deinende water van de haven, waarop als schimmen de gedaanten zichtbaar waren van de voor anker liggende jonken, prauwen en andere vaartuigen.

Hij verkeerde in een zeer moeilijke toestand. Zijn ridderlijkheid gebod hem de jonge vrouw in bescherming te nemen, die voor hem het offer van haar leven had willen brengen, en die nu inderdaad vogelvrij was voor de Bende van de Driehoek. Aan de andere kant echter dacht hij er niet aan, het gezelschap te aanvaarden van een vrouw, waar hij niets om gaf, en die hij eigenlijk moest minachten. Hij wilde tot iedere prijs eerlijk blijven tegenover zichzelf.

Hij nam haar bij de hand, voerde haar naar een plek, waar het volkomen donker was, aan de voet van een reusachtige stapel ijzeren dwarsliggers, die daar klaar ter inscheping lagen, en begon zacht.

— Luister eens, Lola Borgia. Ik ben geen harteloze egoïst, en ik zeg je nogmaals, dat ik je zeer dankbaar ben voor je gewaardeerde hulp. Zonder die zou ik waarschijnlijk binnen enkele dagen opgehouden hebben te leven. Ik laat buiten bespreking, of mijn vrienden het geld niet tijdig hadden kunnen opbrengen. Je daad blijft er niet minder moedig om, en ik wil je mijn dank betuigen op alle wijzen, die jij zelve zult kiezen, met uitzondering van die ene, waarop je daareven hebt gezinspeeld. Een man kan zijn hart niet dwingen.

Onze wegen scheiden zich hier, maar wanneer ik je van dienst kan zijn, door je van hier weg te voeren, uit het bereik van je vrienden, dan behoeft je het slechts te zeggen en ik ben tot je dienst.

Zij had hem rustig laten uitspreken, terwijl haar smalle, witte vingers in de greep van Raffles' hand trilden, zonder een ogenblik haar zwarte ogen van hem af te wenden.

Toen vroeg ze langzaam:

— Je wilt me dus niet? Je zwijgt? Dat is nog erger dan een ontkenning. Maar weet je dan niet wat het zeggen wil, Lola Borgia te beledigen?

Zij had met een woeste ruk haar hand losgetrokken, en stond nu dreigend voor Raffles:

— Er zijn niet heel veel mannen, aldus ging zij voort, die er zich op kunnen beroemen, dat ik hun gezegd heb, wat ik jou heb gezegd. Maar er zijn er nog minder, die mij straffeloos hebben kunnen honen. Kort en goed. Wat is je antwoord?

— Kort en goed, neen, Lola Borgia. Ik wil mijzelf blijven, ik wil geen vrouw wie dan ook. Mijn leven mag niet gedeeld worden met een vrouw. In mijn bestaan is geen plaats voor liefde. Mijn taak eist mij onverdeeld op. Wij moeten scheiden, maar nogmaals, ik bied je mijn hulp aan, als je deze stad wilt verlaten, waar het binnenkort voor iedere blanke onhoudbaar zal zijn. Sta mij dus toe, je ergens heen te brengen waar je veilig zult zijn voor de hondeleden, en laat ik je vandaar brengen waarheen je wilt.

— Och, schiel uit met dat gewauwel. Ik wil jou, alleen maar jou en de rest raakt mij niet. Je hebt mij van je gestoten, en dat zal je bezuren, dat zweer ik. Denk niet dat ik nu niet meer weet wat ik doen moet, nu ik de jongens tegen mij heb gekregen. Er zijn hier nog wel anderen, die mij kunnen helpen. Ik geef je nog een kans, toe, lieverd, voor de laatste maal, wil je bij mij blijven?

— Neen, Lola, voor de laatste maal, neen.

Bliksemsnel hief zij haar hand op en er flitste iets in het zwakke licht van

een verre lantaarn.

Half op de tast wist Raffles de gewapende hand te grijpen, en wrong hij de spitse, korte dolk uit de krampachtig gesloten vuist.

Toen schudde hij het hoofd, en zei, haar een ogenblik bij de ellebogen vasthoudend:

— Het is jammer, dat je nu je mooie daad op die wijze bederft, Lóla, door welk gevoel je die dan ook is ingegeven. En toch zal dat niets veranderen in mijn besluit om je te helpen. Laat ik nu voor een nachtverblijf voor je zorgen en vertrouw je verder aan mijn hoede toe. Wij vertrekken spoedig, zodra wij op een boot beslag hebben gelegd, en dan heb je verder niets meer te vrezen van je voormalige medeplichtigen.

In zijn armen sidderde de jonge vrouw van liefde en van haat, maar haar wrok won het, zij rukte zich met een uiterste krachtsinspanning los, en siste:

— Je zult er spijt van hebben. Je zult het je nog wel eens herouwen. Je zult het zien wat de haat betekent van Lola Borgia.

En voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, voor hij haar tot andere gedachten had kunnen brengen, had zij zich omgewend, en was in de duisternis verdwenen.

Een ogenblik stond Raffles in nadenken verzonken, toen haalde hij de schouders op en zei wijsgerig:

— Een schijnt toch altijd de lijdende partij te moeten zijn. En wat zij vroeg was dwaasheid. Het kon eenvoudig niet. Bijna zou ik moeten lachen om het denkbeeld, dat ik mij eigenhandig een blok aan het been zou binden, met eigen wil mijn hoofd zou bukken onder het juk van een vrouw. Zij zal mij binnen een week vergeten zijn. En nu naar het hotel, waar mijn beide vrienden om mij in grote ongerustheid zullen verkeren. Laat eens zien, ik kan er nauwelijks tien minuten vandaan zijn. Het hotel ligt dus betrekkelijk dicht bij de plek, waar ik die zonderlinge gevangenis van de Bende van de Driehoek heb verlaten. Van hier zou ik de weg gemakke-

lijk kunnen terugvinden, en dat kon mij wel eens van dienst zijn, ingeval ik mijn ontstolen diamanten terug zou willen nemen, en de politie op die misdadigersbende zou willen afsturen.

Hij verliet de donkere plek, en stapte voort in de richting van het hotel.

Hij kon er nog ongeveer honderd meter vandaan zijn, toen hij eensklaps stilstond op het horen van een niet te miskennen geluid.

Achter hem werd ergens gevochten. Eensklaps hoorde hij een kreet, een stem, die hem de vuisten deed ballen, en zijn bloed deed koken.

Het was de gil van een vrouw, en hij herkende de stem, hij verstond duidelijk in de stilte van de nacht, de naam die zij riep, en die zij riep in doodsangst.

Het was zijn naam. Zij was overvallen door de Bendeleden, die haar gevolgd waren en nu riep zij zijn hulp in, terwijl hij machteloos was, want het was onmogelijk te zeggen vanwaar het geluid kwam.

Hij deed een paar stappen, zonder nog te weten wat hij moest doen, toen vlak voor hem twee gedaanten als uit de grond oprezen, en een jonge stem met een klank van de diepste ontroering en van innige vreugde stamelend uitriep:

— Neen, ik vergis mij niet, de hemel zij gedankt, hij is het. James, kom spoedig. Wij hebben mylord teruggevonden.

Het was Charles Brand, die zich in moest houden om Raffles niet om de hals te vallen, en nu met zoveel kracht zijn handen greep, alsof hij ze wilde verbrijzelen.

En nu trad de reus uit de duisternis naar voren, en stotterde en stamelde, zonder uit zijn woorden te kunnen komen, verrukt van blijdschap en nog bijna niet gelovend aan dit wonder:

— Hoe kom je hier? Waar ben je geweest? Hoe kon je ontsnappen? vroeg Brand nog steeds nerveus.

— Charles, dat is in weinig woorden gezegd, maar eerst moeten wij iets anders doen.

— Wat kunnen wij voor belangrijkers

hebben te doen, dan zo gauw mogelijk deze vervloekte stad te verlaten?

— Wij moeten het leven redden van een ongelukkig meisje, antwoordde Raffles kortaf. Kom mee, en niet getreuzeld. Hebben jullie wapens?

— Natuurlijk. Wij waren van plan, de hele nacht te besteden, om alle speelhuizen en opiumkitten af te lopen.

— Des te beter. Heb je zoëven die gil niet gehoord?

— Zeker. En dat maakte ons juist op jouw gedaante opmerkzaam. Je stond zo doodstil.

— Die kreet werd geslaakt door de jonge vrouw, die mij gered heeft. De leden van de bende, waartoe zij behoorde, hebben haar achterhaald en brengen haar terug naar hun onderaards verblijf om haar voor haar verraad te straffen. Dat wil ik tot iedere prijs voorkomen, al zou het mij zelf het leven kosten. Zij is eigenlijk nog maar een kind en ik wil haar redden, want het was voor mij, dat zij zich in doodsgevaar begaf. Vlug, wij hebben geen seconde te verliezen.

Zij snelden voort en onderwijl verhaalde Raffles, bij brokstukken, wat hem geschied was, en hoe hij door Lola Borgia uit de cel was bevrijd, die hij alleen maar had mogen verlaten voor de galg of de kogel.

— En nu zij riep mij ter hulp, het ongelukkige kind, en ik was te ver weg en kon haar niet helpen, zo besloot hij, en Brand hoorde zijn tanden knarsen.

— Weet je de weg nog terug?

— O ja, heel goed. Hier zijn wij al bij het begin van de steeg, en volg mij nu op de hielen, want het is hier zo donker als de hel.

— Hoe veel zijn er?

— Acht of tien mannen, maar ik weet

niet of er in de loop van de nacht niet nog meer zijn bijgekomen.

— Waar gaan zij heen?

— Dat weet ik niet, maar er zal van tevoren wel een soort krijgsraad worden gehouden, want zelfs die schurken houden er nog zoiets als een rechtspraak op na.

Verder zwegen de drie mannen, want het was zeer goed mogelijk, dat de deur nu bewaakt werd, waardoor Raffles zoëven was ontsnapt.

En toch moest Raffles deze deur weer door, want hij kon zich onmogelijk herinneren, hoe men hem binnen dit doolhof van gangen en trappen had gebracht, die in het graniet waren uitgehouwen.

Hij bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand, en zei fluisterend:

— Blijf hier even wachten, ik zal de toestand gaan verkennen.

— Neem je in 's hemelsnaam in acht. Zouden wij niet beter gedaan hebben, de politie in de arm te nemen?

— Stellig niet, ik geloof dat er geheime uitgangen zijn, waardoor zij zich zouden kunnen wegmaken, alvorens de politie hen te pakken had. Het is beter dat wij met list te werk gaan, en daarvoor is het noodzakelijk, dat ik mij in de eerste plaats overtuig of die deur al of niet gesloten is. Wacht hier even.

Raffles sloop verder langs de muur, en het was een groot geluk, dat hij, als een kat, de dingen in het donker kon onderscheiden, want eensklaps stond hij stil. Bij de deur had hij twee onbeweeglijke gedaanten gezien, die daar blijkbaar op wacht stonden.

Het was duidelijk, dat de bandieten zich wilden wapenen tegen een onverhoedse inval.

HOOFDSTUK VI

VEERTIG METER ONDER DE GROND

Onhoorbaar sloop Raffles terug, en fluisterde heel zacht in het oor van Brand:

— Er staan twee kerels naast de deur, en wij moeten hen tot iedere prijs bijtijds overvallen, voor zij zich hebben kunnen verzetten of de anderen hebben kunnen waarschuwen.

— Wij kunnen hen toch wel met ons drieën plotseling op het lijf vallen, mylord? zei Henderson op zacht fluisterende toon.

— Dat zou niet zo snel en zo stil kunnen gebeuren James, of althans een van hen zou de tijd vinden, naar binnen te glippen en alarm te maken. Dan zouden de bandieten met hun slachtoffer door een der geheime uitgangen ontsnappen en dat ongelukkige meisje zou verloren zijn.

Maar het toeval bracht een goede oplossing.

Van de andere zijde van de steeg lieten zich de regelmatige voetstappen horen van zes of acht mannen.

Het was blijkbaar een militaire patrouille, die daar naderde.

De onbeweeglijke schildwachten

moesten het ook hebben gehoord, want het volgende ogenblik piepte de houten deur, en de schaduwen gleden naar binnen.

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zei:

— Kom vlug mee. Aan de overzijde van de deur heb ik een lege schuur gezien. Het is een wrakke deur, die gemakkelijk te openen moet zijn.

Zo snel zij konden, staken de drie mannen de steeg over. Raffles kon met gemak de vermolmde deur openduwen, die toegang gaf tot een leegstaande bergloods, waar de komst van de drie mannen aanstonds een legertje ratten en muizen deed vluchten, die daar blijkbaar hun verblijf hadden opgeslagen.

Raffles sloot de deur tot op een kier, en loerde er door naar buiten.

De regelmatige voetstappen kwamen steeds nader.

Verderop was een flauw schijnsel, afkomstig van een lantaarn in een zijstraat zichtbaar, en in dat schijnsel passeerden achtereenvolgens de bajonetten van een tiental geweren.

Raffles hoorde brommen en vloeken

op gedempte toon, in een taal, die hem deed glimlachen.

Hetgeen daar naderde, was een patrouille van het Nederlandse oorlogsschip de « Sumatra ». Hij herkende de platte petten der mariniers, de blauwe uniformen, en de stevige, zware stap der Nederlandse Jantjes.

Zodra de mannen van de « Sumatra » ook de deur van de loods waren gepasseerd, opende Raffles ze verder, en trok Brand en Henderson mee naar buiten.

Hij wees naar de overzijde.

Brand begreep aanstonds wat hij wilde.

Henderson verschool zich achter een vooruitstekend gedeelte van de muur, Raffles en Brand een eindje verder.

Pas toen de voetstappen van de patrouille geheel waren weggestorven, hoorden zij de deur weer heel zacht piepen.

De deur kierde nog wat verder open en het volgende ogenblik wipte Raffles om de steunbeer heen, stak zijn hand in de opening, en rukte met kracht een der wakers naar buiten, wiens hoofd het volgende ogenblik kennismaakte met de kolf van Brand's zware revolver.

De tweede man was zo verbluft, dat hij een paar kostbare seconden verloor, toen hij wilde vluchten, na dit vruchteloos gepoogd te hebben, door de zware deur dicht te trekken.

Raffles had hem met een paar sprongen ingehaald, en trof hem met zijn browning zo geweldig op 't achterhoofd dat de man, zonder een kreet te slaan, in elkaar zakte.

Het bewusteloze tweetal werd binnengehaald, de deur werd zacht gesloten. Brand knipte zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan bond Henderson met geoefende hand en heel stevig de beide overweldigde schildwachts.

De kerels werden ver van elkaar op de grond uitgestrekt, op hun rug, hun eigen halsdoeken werden hun in de mond gestopt, en hun revolvers werden hun afgenomen.

Op dit punt gerustgesteld, richtte Raffles zich op, keek onderzoekend om zich heen, en zei toen:

— Dat is de gang, waardoor het be-

wuste meisje mij hier heeft binnengebracht, en die wij thans moeten volgen, en de hemel geve, dat wij niet te laat zullen komen. Blijf dicht bij mij, spreek heel zacht en houd je op alles voorbereid.

Raffles herkende de gang aan enkele biezonderheden onmiddellijk, en wist dat hij op de goede weg was.

Brand huiverde even, toen Raffles hem in de zijde stootte en met een veelbetekenende blik wenkte naar een zware deur met zijn van tralies voorzien luikje.

Toen zij voorbij deze dodencel waren, stonden de drie mannen een ogenblik doodstil en luisterden.

* Aanvankelijk liet zich niets horen, en het leek wel, alsof hier de stilte heerste van het graf.

Zouden de kerels de jonge vrouw dan toch ergens anders hebben gebracht?

Maar waartoe dan die beide schildwachts aan de deur?

Dit onderaardse verblijf was ogenschijnlijk zeer uitgestrekt, en wie weet, waar de schurken zich thans ophielden.

Raffles, die de zaklamp van Brand nog altijd vasthield, knipte ze uit, en nu bevonden de drie mannen zich in een volmaakte duisternis.

Toen hun ogen daaraan even gewend waren, zagen zij in de verte een zeer flauw lichtschijnsel, op de vloer, dat waarschijnlijk afkomstig was van een licht, dat onder door een deur scheen. Raffles liet zijn stem tot een schier onhoorbaar gefluister dalen, toen hij het bevel gaf:

— Nu zeer voorzichtig voorwaarts gegaan, in de richting van dat schijnsel. Wij moeten eerst zien, hoe sterk de tegenpartij is.

— En hoe wij binnenkomen, zou ik zeggen, merkte Brand zacht op.

— Dat zullen wij aan Henderson overlaten, antwoordde Raffles kortaf. Ik geloof, dat ik dat vertrek ken. Het is hetzelfde, als waarin ik tot bewustzijn ben gekomen, na die rit, die mij lang zal heugen. Het is best mogelijk, dat onze tegenstanders weinig in aantal zijn, want er waren er slechts acht, toen ik mij daarbinnen bevond.

— Daarvan gaan twee wakers af,

blijft dus zes, mylord, fluisterde Henderson opgewonden. Het is de moeite bijna niet waard.

Zo behoedzaam mogelijk slopen de drie mannen door de duistere gang, tot dat zij de deur bereikt hadden, waaronder nu duidelijk het lichtschijnsel te zien viel.

En nu waren ook vrij duidelijk de stemmen hoorbaar van degenen die daar binnen waren.

Raffles bukte zich, met zijn oor voor het sleutelgat.

Ja, het was Ling Fu, die daar nu sprak, met een luide, doordringende stem:

— Het feit is dus niet te loochenen.

— Je hebt verraad gepleegd aan het Genootschap van de Driehoek, en je weet dus welk lot je wacht.

Raffles bracht het oog voor het sleutelgat en kon nu een gedeelte overzien van hetzelfde vertrek, waarin hij zich enkele uren tevoren bevonden had. Achter dezelfde tafel stonden dezelfde mannen, met de Chinees in het midden, die juist op dat ogenblik zijn hoofd bedekte met een platte muts van vuurrode zijde, die wel wat leek op de baret van een rechter: het noodlottige hoofddeksel, hetwelk hij opzet bij het uitspreken van een doodvonnis.

Raffles kon het lijkkleke gelaat zien van Lola, die met gebogen hoofd tegenover de tafel stond, in het oog gehouden door twee mannen, een lange kerel, grof gebouwd als een worstelaar, met een nek als een stier en een gemene tronie, en een die veel kleiner

was, een echte dandy.

De Italiaan herkende hij ook, evenals de cipier, die hem eten had gebracht.

En daar klonk weer de stem van Ling Fu, die afgemeten zei:

— Wij veroordelen je volgens onze wetten tot de dood door het zwaard. En je lichaam zal prijsgegeven worden aan de rivier, Lola, als je aan een leven hiernamaals geloofd, doe dan nu je gebed, want je laatste uur is aangebroken.

De jonge vrouw slaakte een doffe kreet, en Raffles stond op het punt Henderson te bevelen, de deur open te rammen, toen er iets gebeurde, dat zijn plannen wijzigde.

De zwaargebouwde kerel en de kleinere richtten zich naar de deur, en Raffles stond reeds klaar zijn revolver te grijpen, maar de deur ging naar de buitenzijde open, en die was zo groot en zwaar, dat de mannen, die er achter stonden, volkomen aan het oog werden onttrokken.

Het was een zeer hachelijk ogenblik, want als een der naar buiten tredende mannen maar een enkele blik terzijde had geworpen, dan had hij de drie daar, ondanks de duisternis, moeten opmerken. Gelukkig werd hij wat verblind door het licht van zijn eigen zaklamp, die hij ontstoken had en hij had blijkbaar haast, zijn beide metgezellen in te halen.

Zij hadden nauwelijks twintig stappen afgelegd, of Raffles stootte zijn beide metgezellen aan, en het drietal begon de beulen sluipend te volgen.

HOOFDSTUK VII

AAN DE RAND VAN HET GRAF

De drie kerels daarginds liepen vlug voort, met de grootste in het midden, die wel een hoofd boven zijn makkers uitstak.

Zij liepen voorbij de cellen, en voor een kort oogenblik verdwenen zij uit het gezicht.

In een volkomen duisternis volgde het drietal, en een oogenblik later zagen zij weer het grillige schijnsel van twee zaklampen. Aan electriciteit scheen men hier beneden in ieder geval niet te doen. En dat was ook maar een groot geluk.

De bandieten bleken een korte zijgang te zijn ingegaan, aan het einde waarvan zich een trap van vier treden bevond, die naar beneden voerde.

En daar was een deur, gewelfd, en blijkbaar zeer zwaar, die de grootste niet zonder moeite opende.

Daarop traden zij binnen.

Raffles en zijn vrienden slopen zo dicht zij konden naderbij en nu zagen zij, dat de beide lantaarns een gewelfde kelder verlichtten, die een onzegbaar sombere indruk maakte.

De wanden waren vochtig, bijna zwart uitgeslagen, de vloer had dezelfde lugubere kleur.

De drie kerels daarbinnen hadden de deur opengelaten, en daar zij niet het minste vermoeden hadden bespied te worden, gaven zij ook alleen maar acht op de dingen, die in de kelder waren.

En die dingen waren afschuwelijk en schrikwekkend genoeg.

In een der hoeken stond een soort pijnbank, bezet met scherpe spijkers. Van een zware haak in het midden van de gewelfde zoldering hing een dik henneptouw af, lopend over een katrol, en aan het einde voorzien van een lus, en dan stond er, bijna recht tegenover de deur, een schrikwekkend voorwerp: het blok.

Een ondiepe mand stond er bij.

In een hoek lagen touwen, koevoeten, een houweel, en nog enkele andere voorwerpen, die niet goed te onderscheiden waren.

Schuin tegenover de deur was een ruwhouten opstap. De grootste der

binnengetreden bandieten opende die kast en nam er drie vuurrode, lange jurken uit, versierd met driehoeken van gouddraad, en voorzien van een hoofdkap. Hij wierp er twee van toe aan de anderen, die de wijde kledingstukken over hun kleren aantrokken.

Nogmaals stak hij de hand in de kast, en hield toen een groot, Chinees beulzwaard in de vuist geklemd, een van die ouderwetse Samourai zwaarden, zoals men ze vaak ziet afgebeeld op de felgekleurde, oude Chinese prenten.

De kling was bijna een meter lang, flauw gebogen, en aan het einde veel breder dan vlak bij de met riet omwonden greep.

Terwijl de rug bijna een vinger breed was, moest de snede haarscherp zijn, want de beul bekeek ze grinnikend en scheen volkomen tevreden te zijn.

Er lag zulk een dierlijke wreedheid op zijn gelaat afgeschilderd, dat Henderson de grootste moeite had, de kerel niet aanstonds naar de keel te vliegen.

De man legde het beulzwaard, na de snede beproefd te hebben, dwars over het blok, terwijl de beide anderen in een verder gelegen hoek van de kelder een blijkbaar zeer zwaar luik oplichtten. Nu pas begrepen de drie mannen daar in de duistere gang de betekenis van de woorden, die de Chinees Ling Fu tot de ter dood veroordeelde had gesproken.

Want nu het luik open was, hoorde hun geoefend oor aanstonds een dof geruis, het onmiskenbare geluid van snelstromend water.

Het moest een zijtak van de Jang Tse zijn, die onder deze onderaardse gevangenis doorliep. Daarin zou het lichaam van de gedode vrouw geworpen worden en inderdaad zou niemand ooit meer iets van haar terugzien.

Raffles begreep nu, dat het hoog tijd was geworden om te handelen.

Snel fluisterde zijn stem enige bevelen en het volgende ogenblik stortten zich de drie mannen tegelijkertijd in de kelder, na hun revolvers te hebben weggeworpen, omdat ieder schot hier de onmiddellijke dood van Lola Borgia kon betekenen.

De grote kerel, in zijn vuurrode mantel, die de kap al over zijn hoofd had getrokken, was de eerste, die het drieliet ontwaarde.

Hij slaakte een schorre kreet, en greep naar zijn zwaard.

Hij had het reeds van het blok genomen en zwaaide het boven zijn hoofd, toen Henderson, die zich met zijn dolkmes had gewapend, op hem toesprong, en hem het wapen tot aan het gevest in de borst stootte.

De schurk liet zijn wapen vallen, wankelde achteruit, en zou ruggelings in de put gestort zijn, als Raffles hem niet bij zijn soepjurk had tegengehouden en zei:

— Hola, wacht even vriend. Dat je ons verlaat, vinden we best, maar niet met dat mooie nachtjaponnetje aan. Dat hebben wijzelf nodig.

De beul, zwaar rochelend, terwijl het bloed uit de wonde stroomde, was in een hoek neergezegen, en haastig ontdeed Raffles hem van de beulspij.

Intussen hadden Brand en Henderson zich met de anderen beziggehouden.

Een hunner had zijn revolver kunnen trekken en richtte op Brand.

Misschien zou alles verloren zijn geweest, als het wapen niet had geketst, en voor de bandiet ten tweede male had kunnen schieten, had Henderson het beulzwaard gegrepen en hem met een enkele slag het hoofd gekloofd.

En zo ontzet was de derde, dat hij, bleker dan een lijk, de handen opstak, en zich zonder een enkele poging tot verzet liet overweldigen, van zijn mantel ontdoen, boeien en een prop in de mond duwen, waarop hij in de kast geworpen werd, die dadelijk gesloten werd.

— Wat moet er met die twee, mylord? vroeg Henderson op fluisterende toon.

— Zijn zij dood? vroeg Raffles koel.

— Er zit voor geen aasje leven meer in, mylord. Ik hoop, dat ik er goed aan gedaan heb.

— Had niet beter gekund, antwoordde Raffles, terwijl hij de rode pij begon aan te trekken, die op de vloer lag. Het zijn laffe moordenaars, zij waren heel zeker rijp voor de galg en ik ben overtuigd, dat zij het koord niet

waard waren, waaraan men hen zou hebben opgeknoopt. Het ging om ons leven en om dat van een jonge vrouw. En nu vlug, want ik denk dat de anderen wel gauw hier zullen zijn. Gooi de lichamen van die beide schurken, die een al te gemakkelijke dood hebben gehad, in die put, zij zijn ons in de weg.

Henderson trok de lijken tot de rand van de put, een doffe plomp, nog een, en het zwarte, bruisende water sloot zich over twee misdadigers, en over twee levens, die door moord en andere afschuwelijke wandaden bezoedeld waren.

Raffles had intussen met de grootste koelbloedigheid het beulzwaard afgeveegd en nu glinsterde het lemmet opnieuw in het licht der lantaarns, die geen al te helder schijnsel verspreidden, als wachtte het op zijn slachtoffer. En het was tijd, want gedempt door de afstand, hoorden de drie mannen het openen van een deur, dadelijk daarop gevolgd door een dreunende slag: de deur werd in het slot geworpen.

Snel knoopten de drie mannen hun bloedrode mantels dicht, zorgdragend, dat zij ieder ogenblik hun wapens konden grijpen.

Zij trokken de kappen zover mogelijk over het hoofd, en Henderson, die, wat zijn gestalte betreft, het meeste op de man leek, die als beul had moeten optreden, vatte post bij het blok, met het instrument van de dood erop, waarvan het lemmet onheilspellend glansde.

Met gekruiste armen stonden Raffles en Brand een weinig meer terzijde.

De schreden naderden en eindelijk verscheen een kleine stoet bovenaan de trap met vier treden, die naar de kelder voerde.

Vooraan gingen twee mannen, waarvan er een Arno Remendado was, die Lola Borgia ondersteunden, die zich ternauwernood staande kon houden.

Het tengere kind was bleker dan een lijk, en haar hoofd was op de borst gevallen. De beide mannen moesten haar bijna dragen.

Raffles voelde een siddering van woede en afkeer door zich heengaan. Dat was de man, die de liefde van die

vrouw had bezeten, en die haar nu zelf naar de beul voerde, uit laffe wraakzucht, omdat zij hem verworpen had.

Hoe was het mogelijk, dat iemand zo laag kon zinken?

Achter dit drietal schreed, 't was bijna niet te geloven, Mooie Mary, met een somber licht in haar ogen en zeker hierheen gedreven door een afschuwelijke nieuwsgierigheid, terwijl, hoog boven de anderen uitstekend als een wrekende duivel, de Chinees Ling Fu de stoet sloot. De deur bleef open.

Staande op de bovenste trede, sprak de Chinees, zonder dat een spier van zijn geel, breed gezicht bewoog:

— Doe je plicht, beul. Vaarwel, Lola Borgia, op deze aarde zullen wij je niet meer terugzien.

De beul had zijn zwaard opgeheven, en deed een stap naar voren.

Maar nu rukte de ongelukkige jonge vrouw zich met een laatste krachtsinspanning los, en gilte, terwijl zij zich op de knieën wierp voor Mooie Mary:

— Genade. Ik wil nog niet sterven. Ik deed het immers uit liefde. Jij bent een vrouw, als ik. Het is niet mogelijk, dat je kunt aanzien, hoe ik hier lafhartig vermoord word door zes mannen.

— Je hebt verraad gepleegd. Je bent een verraadster. Sterf, en wees verdoemd, krijste Mooie Mary, met geweld de handen losmakend, die de rampzalige vrouw om haar knieën had geklemd. Je hebt onze doodsvijand de vrijheid gegeven. Het is goed, dat er een voorbeeld wordt gesteld.

— Maar is er dan niemand hier, die nog een greintje medelijden met me heeft, jij Arno, jij hebt toch van me gehouden. Kun je me niet verdedigen? Kun je me niet beschermen?

— Sterf, en vaar ter helle, siste de ellendeling.

De ter dood veroordeelde deinsde achteruit, alsof men haar op het hoofd had geslagen en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Dan ben ik verloren. Er is niemand, niemand.

— Toch wel, Lola. Hier zijn drie mannen, die je zullen beschermen en je zullen redden.

Het was alsof de schallende stem van Raffles, die deze woorden had uitgeroepen, de hele kelder vulde.

Hij had zijn revolver getrokken, en vervolgde met luide stem:

— Handen op, of ik schiet jullie zonder genade neer, zoals ik het doller honden zou doen.

Een gebrul van woede steeg op, de drie schurken kwamen de kelder verder in, op hun beurt hun revolvers trekend.

De Italiaan schoot het eerst.

Hij raakte Henderson met 'n schampschot aan de rechterarm. Deze wankelde even, en liet het brede beulzwaard zinken. Maar het was het laatste schot van de Italiaan. Brand schoot terug, en trof de bandiet in de volle borst. De Chinees, van de trap komend, legde op Brand aan, maar juist toen hij wilde vuren, raakte zijn voet verward in zijn lange pij.

Hij struikelde, trachtte zijn evenwicht te bewaren, maar viel en spietste zichzelf aan het beulzwaard, dat steun vond tegen het zware blok.

Daar lag het monsterachtig grote lichaam, voorover, met het gelaat naar de bodem gekeerd.

De laatste man, bijna huilend van woede, niet meer wetend wat hij deed, was op Brand toegevlogen, met een spitse dolk in de vuist geklemd, en het zou met Brand gedaan zijn geweest, als deze zich niet bliksemsnel had afgewend, en de man met een vuistslag onder de kin had geraakt.

De bandiet wankelde een ogenblik als een riet in de stormwind heen en weer, stapte achteruit, en eensklaps was het alsof de bodem hem verslond.

Hij was ruggelings in de put gestapt en met een snerpende gil verdween hij in de diepte.

Alles was zo vlug in zijn werk gegaan, dat Mooie Mary, die halverwege de trap was blijven staan, nauwelijks beseftte wat er geschiedde, toen alles reeds was afgelopen.

Zij leek waanzinnig te zijn. Zij slaakte een kreet, die luid in de gewelven weerkaatst werd, was met een enkele sprong de trap weer op, verdween door de deur,

en wierp deze in het slot.

— Naar buiten, jongens, beval Raffles. Wie weet gaat zij hulp halen. James, die deur moet open.

De reus wierp zich met zijn volle gewicht tegen de zware deur, maar zij bewoog niet.

Zij was minstens twee duimen dik, en overal met zware, ijzeren balken versterkt.

Heel in de verte hoorde men nogmaals het schrille gelach van de vluchtende vrouw en toen was het stil.

Maar in het midden van de kelder stond Lola Borgia, met een uitdrukking van angst op het gelaat, en zij stamelde, de handen op de borst gevouwen, terwijl zij de drie mannen beurtelings aanzag:

— Het water, het water, zij zal het water laten komen.

— Wat bedoel je? vroeg Raffles, die vreesde, dat het ongelukkige meisje door de angst krankzinnig was geworden. Het water in deze put kan toch niet omhoog komen?

Maar de volgende seconde zou hem reeds de betekenis duidelijk maken van die gestamelde woorden. De zware deur reikte niet geheel en al tot aan de grond, er was een reet van meer dan een duim, en door die reet kwam nu een dun waterstroompje de kelder binnen, dat zich al spoedig verbreedde, en zich een weg zocht naar de put.

En daar kwam het water aan, ruisend, brullend, en reeds uit alle macht tegen de deur beukend.

Het stroomde blijkbaar met grote kracht door de gangen, langs het kleine trapje en het kwam nu als een waterval onder de deurreet door, over de gehele breedte daarvan.

Als die zware deur niet binnen een paar seconden open was, dan zouden zij hier jammerlijk moeten verdrinken, want het was duidelijk, dat de put ten slotte het water niet meer zou kunnen afvoeren.

Men hoorde duidelijk hoe de vloed van alle zijden kwam opzetten, loeiend en met verschrikkelijk geweld de deur beukend, die ternauwernood aan de druk weerstand scheen te bieden.

Het was duidelijk, dat de ontsnapte vrouw ergens een sluisdeur had geopend waarvan het bestaan alleen aan de leden van de bende bekend was, en zo de dood van haar vrienden wilde wrekken.

Lola Borgia had zich aan de borst van Raffles geworpen, en de armen om zijn hals geslagen.

Met een stem die brak, stamelde zij:

— Nu komt het einde, nu mag ik je danken en je hoeft niet meer boos op mij te zijn. Je hebt meer voor mij gedaan dan ik verdiende. Ik wilde je dood en jij hebt mij ervan willen redden, ik ben dankbaar, o zo dankbaar, dat we nu samen zullen sterven.

— Zover is het nog niet, zei Raffles kort, zich los makend uit haar armen, en om zich heen kijkend.

Toen vervolgde hij luid:

— Die touwen aan elkaar gebonden, James, en een der langste koevoeten dwars over de opening van de put. Ik zal onderzoeken of er nog een uitweg is.

— Die is er halverwege, riep Lola eensklaps, daaraan heeft Mary niet gedacht. Tien meter onder de rand mondt een dwarsgang in de put uit. Laat mij eerst afzakken, ik zal de weg wijzen.

In een oogwenk waren er een paar touwen aan elkaar geknoopt, men bond het uiteinde om het middel van het meisje, en terwijl Raffles en Brand de koevoet in het midden hielden, liet de reus de jonge vrouw behoedzaam aan het touw afglijden in de put, nadat men haar een van de zaklantaarns op de borst bevestigd had.

Een ogenblik later hing het touw slap, en een stem klonk als uit de ingewanden der aarde:

— Ik sta aan het begin van de tunnel. Volg me.

Inderdaad drong de tijd, want de deur begon te kraken, en zou onmogelijk veel langer weerstand kunnen bieden aan de ontzaglijke waterdruk.

— Eerst jij, Charles, beval Raffles kortaf. Geen tegenwerpingen, als ik je verzoeken mag.

Henderson haalde het touw op, dat Lola van haar middel had losgemaakt.

Brand greep het met beide handen en zo liet de reus hem neerzakken, zich schrap zettend op de rand van de put.

— Ik ben er, riep Brand, zodra hij vaste grond onder de voeten had.

— Nu jij, James, beval Raffles. Ik zal het touw eenmaal om die houten steunpilaar slaan, en kan je zo makkelijk vieren. Gauw wat, het onderste paneel begint te splijten.

Henderson bond zich zo snel mogelijk het touw onder de oksels en het volgende ogenblik verdween hij onder de putrand, nadat het touw tweemaal om een ronde houten draagzuil was geslagen.

Toch moest Raffles zich nog tot het uiterste inspannen, om de reus zonder ongevallen te laten zakken, en hij voelde dat het touw heet werd onder het aflopen.

Hij haalde verlicht adem, toen hij voelde, dat het slap hing in zijn handen, waarna hij het touw weer naar zich toetrok.

Het geraas van het toestromende water was nu oorverdovend, en ofschoon de put het nog willig opnam, waadde hij er toch reeds tot over de enkels in.

Nog een paar seconden, en de deur zou bezwijken.

Daar vloog reeds een der planken van het onderste paneel er met een geluid als een gewerschot uit, waarna het water met ontzaglijke kracht door de opening naar binnen gutste, en zich als een waterzuil van een halve meter dikte in de put stortte.

Raffles begreep, dat hij geen seconde had te verliezen. Hij greep het touw vast, liet zich over de rand van de put zakken, en gleed langs het touw af.

Hij had de opening van de tunnel bereikt, toen boven zijn hoofd een luid lawaai klonk. De deur was geheel bezweken.

Het kolkende water verbrijzelde alles daarbinnen, bracht het zware beulsblok aan het drijven, en sloeg de houten steunzuil stuk als ware het een lucifertje.

Raffles viel...

Maar op het allerlaatste ogenblik, juist op het moment, dat de stroom hem zou

meesleuren, greep de krachtige vuist van Henderson hem, en trok hem in de tunnel en in veiligheid.

Met een donderend lawaai stortte zich de schuimende waterval in de put, en voerde het zware blok met zich mee, dat Raffles zeker verpletterd zou hebben, als hij vijf seconden langer gearzeld had.

Een kwartier later had het meisje hen allen veilig buiten de doolhof van gangen gebracht.

Zij stonden op de kade.

De dag begon aan te breken.

Zij begaven zich op weg naar hun hotel, maar toen Raffles Lola Borgia voor de laatste maal wilde dankzeggen, bleek zij verdwenen te zijn.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schat van Bela Shandar

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266